

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XX. 1922.

Sl. 2. Februar.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. Stane za Jugoslavijo 20 K, za Primorje 5 lir, za Ameriko 1 dolar. — Naročnino in darove sprejema upravništvo Bogoljuba, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljnjo številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za februar 1922.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Dušno pastirstvo mož.

Dnevi		Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				Ljublj. škof.	lavant. škof.
1	Sreda	Ignacij, š., m.	Neustrašenost v brambi pravice kat. Cerkve	Ljub. franč.	Celje, š. sestre
2	Četrtek	Svečnica	Češčenje Device Marije	Vrabc	Petrovče
3	Petek	Blaž, š.	Posvetitev družin presv. Srcu Jezus.	Trboje	Zalec
4	Sobota	Veronika	Sprava narodov	Begunje p. C.	
5	Nedelja	Agata	Katoliška Cerkve na Balkanu	Kor. Bela	Gotovlje
6	Poned.	Doroteja	Zenini in neveste	Sela pri Šmih.	Teharje
7	Torek	Roumald	Ljubezen do skromnega življenja	Koč. Reka	
8	Sreda	Janez Mat.	Disciplina v samostanih	Hotedršica	Grize
9	Četrtek	Apolon., d. m.	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	Mirna	
10	Petek	Skolastika	Zadoščenje bož. Srcu Jezusovemu	Lj. Lichtenst.	Sv. Peter v Sav. d.
11	Sobota	Lurška M. B.	Zaupanje v pomoč Marijino	Trstenik	
12	Nedelja	Evladija, m.	Ponižanje sovražnikov Cerkve	Zabnica	Polzela
13	Poned.	Katarina R.	Cerkve sv. Jožefa v Ljubljani	Hotič	
14	Torek	Valentin, m.	Bolniki, vdanost	Radovljica	Kozje
15	Sreda	Favetin.	Pijanci in nečistniki	Bela cerkev	
16	Četrtek	Julijana, d.	Duh požrtvovalnosti	Zalilog	Sv. Peter p. sv. gorami
17	Petek	Donat	Odpuščenje razžaljenj	Zavrac	
18	Sobota	Simeon	Mladeniške in moške Marij. družbe	Sp. Idrija	Podsreda
19	Nedelja	Julijan, m.	Vdanost v voljo božjo v nesreči	Duple	Podčetrtek
20	Poned.	Eleverij, š.	Vdanost in ljubezen do Cerkve	Leše	
21	Torek	Eleonora, d.	Naša škofija, njeni duhovniki	Banjaloča	Sv. Vid pri Planini
22	Sreda	Stol sv. Petra A.	Vdanost do sv. Stolice	Št. Vid p. Brdu	
23	Četrtek	Peter Dam., š.	Pogosto sv. obhajilo moških	Kolovrat	Sv. Mag. p. Pl. Olimje
24	Petek	Matija, ap.	Misijski poklici	Vavtavas	
25	Sobota	Viktorin, m.	Dekliške in ženske Marij. družbe	Trnovo red.	
26	Nedelja	Nestor, š.	Zedinjenje razkolnih Rusov	Slap	Dobje
27	Poned.	Leander, m.	Krivoverci in brezverci	Razdrto	
28	Torek	Teofil	Sprava Srcu Jezus., Umrli v febr.	Preloka	Pilštanj

ZAHVALE.

Ivana Trtnik presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji za zadobljeno zdravje. — M. H. sv. Trojici, sv. Družini, presv. Srcu Jezusovemu in dušam v vica za večkrat uslišane prošnje. T. Lampe sv. Notburgi in sv. Antonu za hitro pomoč pri bolni živali. — Marijina družbenica presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj za prejeto veliko dušno tolažbo in večkratno pomoč. — Fr. Skuhala presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Barbari in sv. Tereziji od Deteta za srečno izvršitev operacije. — Ivanka Sunčič iz Maribora prebl. Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Tereziji od Deteta Jezusa za zboljšano zdravje. — Katka Bahor svetemu Jožefu za večkratno rešitev. — Anton Miklavčič sv. Jožefu in sv. Antonu za zadobljeno zdravje. — I. L. sv. Antonu Pad. za ozdravljenje bolezni pri živini. — M. B. prebl. Devici Mariji za ozdravljenje. — F. B. Materi božji za ozdravljenje smrtnonevarne bolezni. — M. in A. S. presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu Pad.

za ozdravljenje težke bolezni. — Brigita Muhič presv. Srcu Jezusovemu, Svetogorski Materi božji ter sv. Antonu Pad. za ozdravljenje bolne živine in za večkratne uslišane prošnje. — M. Munda presv. Srcu Jezusovemu, Materi Milosti za uslišanje v neki zadevi. — M. B. presv. Srcu Jezusovemu, Materi Milosti ter sv. Antonu Padovanskemu za večkratno uslišanje v bolezni. — K. P. Mariji Pomagaj na Brezjah in drugim priprošnjikom za ozdravljenje. — Josipina Kos presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za ozdravljenje. — Neža Bajuk presv. Srcu Jezusovemu, Lurški Materi božji ter sv. Antonu Pad. za ozdravljenje njene matere. — B. Brezmadežni Devici za ozdravljenje. — J. P. Materi Milosti, sv. Frančišku in Antonu Mart. Slomšku za ozdravljenje. — A. Š. presv. Srcu Jezusovemu in Zaplanski Materi božji za večkratno uslišanje. — Dekle iz slovenjebistriškega okraja Materi božji in sv. Jožefu za večkratno uslišanje v dušnih in telesnih zadevah. — Uršula Berce Svetogorski Materi božji po srečno prestali operaciji.

Prava in — prazna pobožnost.

Ali se še spominjate iz zadnje številke, kaj je bilo povedano o vnani in notranji pobožnosti?

Vnanja pobožnost je človeku potrebna kakor lupina orehu. Oreha brez lupine ni, notranje pobožnosti pa brez vnane ne. A sama vnanja pobožnost je lupina brez jedra — prazna.

Kaj smo imenovali vnano pobožnost? Molitev, službo božjo, prejemanje zakramentov. Notranja pobožnost so pa čednosti. Brez čednosti je torej pobožnost samo vnanja — samo lupina brez jedra. Take pobožnosti, smo rekli, se moramo varovati, ker je svetu v posmeh in zaničevanje.

Za vse čednosti se mora pobožen človek truditi. A brez treh posebno ni pobožnosti. To so: ponižnost, potrpežljivost in ljubezen. Prva je začetek in podlaga, druga nadaljevanje, tretja konec in višek pobožnosti.

1. Ponižnost. — Seveda je o čednostih lažje govoriti kakor jih izvrševati ali v dejanju pokazati. Posebno če človeku niso »v zibelko položene«, če mu jih narava ali vzgoja ni dala. Lahko je biti ponižnemu, kdor je od narave tak! A čigar narava je visoko leteča, ta ima celo življenje dosti dela in truda, da to naravo k tlom pritiska in pri tleh drži. In vendar brez ponižnosti ni prave pobožnosti! »Ponižnim daje Bog svojo milost, prevzetnim se ustavlja.« »Učite se od mene, ki sem krotak in iz srca ponižen!« »Kdor se ponižuje, bo povišan, kdor se povišuje, bo ponižan.« Te besede našega Veroučitelja nam povedo, koliko je na

ponižnosti ležeče. In vendar — kakó nam ponižnosti manjka! Večkrat se zdi, da smo ponižni; a če nas kdo malo potipa, takoj se skrije naša ponižnost, in na nje mestu se prikaže grd napuh. Na videz ponižen in prijazen človek — a reci mu le eno besedico nasproti, kako postane razžaljen in kako vzraste! Oh, ponižnost, ti uboga revica, kako malo te cenimo! Za vsako malenkost te proč vržemo! — Pogostokrat se vidi, da smo vneti za božjo čast, pa smo vneti le za svojo. Vzemimo človeka — on je prednik, predsednik ali predstojnik Marijine družbe, tretjega reda, tega ali onega društva, zavoda ali naprave. Poln je gorečnosti, vsestransko je delaven. Ali nekega dne izvolijo — nevem iz kakega vzroka — namesto njega drugega, njega pa denejo v »penzijo«. Kaka užaljenost in zamera! Ne more pozabiti in preboleti, kako so mu ljudje nehvaležni in kako ga prezirajo! O ti prenežna vijolica ponižnosti, kako ti skrito rasteš! O ti ljuba naša pobožnost, kako si plitva! Na vrhu je še nekaj videti, a če malo globlje sežemo — ni nič. Bog se nas usmili, kaki revčki smo! Pa mislimo, kako smo pobožni! ...

Zanimivo bi bilo še na drugih slučajih in pojavih opazovati, koliko je v nas ponižnosti in koliko je manjka. Vsi prepiri med pobožnimi ljudmi, po Marijinih in drugih družbah izvirajo v prvi vrsti iz napuha. Vsak hoče, da le njegova velja, noče drugemu nič odnehati, — pa je ribanje in rvanje. Na videz smo dobri; a zatajevati se ne znamo nič! — Pa ne utegnemo se dalje pečati s to našo revščino. Vsak naj sam

sebe opazuje in presoja, pa bo videl, kako mu ponižnosti manjka. Drugo leto bomo celo leto brali »zlate jagode« o sami ponižnosti. Tam bomo videli, kaki mojstri v ponižnosti so bili svetniki! Ko bi se njih zgled nas vsaj malo prijel!

2. **Potrpežljivost.** — Rad moli, vsak dan je pri sv. maši, večkrat pri sv. obhajilu, morda vsak dan, odpustke nabira s hvalevredno gorečnostjo, tudi križev pot moli, če ne vsak teden, vsaj vsak mesec. Če mu pa kdo nasprotuje, če je bolan ali ga revščina tare, pa ne more dovolj natožiti in natarnati, kaka krivica se mu godi, kako je nesrečen, kako ga je Bog zapustil itd. Kakor bi še nikoli ne bil slišal besedi: »Kdor hoče moj učenec biti, naj zataji sam sebe, naj vsak dan zadene svoj križ nase in naj hodi za menoj!« In »Kdor ne zadene svojega križa ter ne hodi za menoj, ni mene vreden«. In »Bog pokori in tepe vsakega otroka, ki ga ljubi.« Da, da, pobožni bi že bili — a trpeti s Kristusom, to nam ni všeč. Ali kakor pravi Tomaž Kempčan: »Mnogo ima sedaj Jezus prijateljev nebeškega kraljestva, ali malo takih, ki bi ž njim nosili njegov križ. Veliko ima tovarišev pri mizi, ali malo v postu. Mnogo jih hodi za njim, dokler lomi kruh, a malo, da bi pili ž njim kelih trpljenja. Mnogi občudujejo njegove čudeže, a malokdo hoče ž njim v sramoto križa.« — Ah, s trpljenjem se tako težko sprijaznimo! In vendar brez križa ni krščanstva, in brez vdanega prenašanja križev ni prave pobožnosti. V ognju se preskuša zlato, prijatelji božji pa v ognjeni peči trpljenja. Kdor te preskušnje ne prestane, njegova pobožnost je — lupinasta.

3. **Ljubezen.** Kakor brez križa tako tudi brez ljubezni ni krščanstva. »Če bi človeške in angélske jezike govoril, če bi dal svoje telo, da zgori, če ljubezni nimam, nič nisem.« »Iz tega bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če se ljubite med seboj.« »Kako more kdo Boga ljubiti, ki ga ne vidi, če ne ljubi svojega brata, ki ga vidi?« Kako zoprno torej je Bogu in ljudem, če kdo hoče veljati za pobožnega, pa potrebne ljubezni nima!

Ljubezen se pa razodeva zlasti na dva načina: Z ljubeznijo do sovražnikov in z ljubeznijo do revežev. Ali: z odpustčanjem in z dobrotlostjo. To sta dve veji ljubezni, ki pa izvirata iz ene korenine. »Krivico voljno trpeti in razžalnikom iz srca odpustiti,« to je ena velika zapoved krščanstva. Druga pa: »Dajte in se vam bo dalo, dobro, natlačeno, zvrhano mero!« »Čista in pred Bogom in Očetom dopadljiva pobožnost je obiskovati vdove in sirote v njih nadlogi...«

Če je naša pobožnost premalo v časti je glavni vzrok to, ker je med nami premalo ljubezni, — preveč sebičnosti, samoljublja, samopašnosti, zamerljivosti, prepirljivosti, opravičljivosti. »Če kdo misli, da je pobožen, pa ne brzda svojega jezika, ampak sam sebe goljufa, je njegova pobožnost prazna.«

Izprašajmo svojo vest, kako je v tem oziru z nami! Ne zanašajmo se samo na svojo molitev. Zavedajmo se: Brez čednosti ni pobožnosti! Ne da bi zane-marjali vnano pobožnost (pobožne vaje), polagajmo večjo važnost na čednosti. Več ponižnosti in potrpljenja, predvsem pa več ljubezni!

Mesto kruha — kamen!

Cerkvi nasprotni listi se vedno norčujejo, če pravimo, da je vera v nevarnosti. Ne, vera ni v nobeni nevarnosti! Čemu to vpitje? Nemojte se bati, vere ne bo konec!

Prav tako kakor Turek, ko je kristjanu glavo rezal: Nemoj se bati, brate, nemoj! Ne bo nič hudega! Pri tem mu je pa glavo odrezal. — Prav tako delajo naši lju-

beznivi prijatelji. Vere vam ne bomo vzeli — Bog varuj kaj takega! Samo malo oštucali jo bomo. Samo malo korenine porazili...

Vera ima pri nas še vedno toliko veljave, da si nje nasprotniki ne upajo naravnost reči: vere ni treba! Zato skrivajo svoje hudobne namene za lepimi besedami

in pretvezami: da niso zoper vero, da so samo za svobodo itd. Toda vedno bolj kažejo svoje rogove... Zdaj se pokaže en rožiček, zdaj drugi; vedno bolj očito, vedno bolj drzno.

Nedavno je višji šolski svet v Ljubljani sklenil, da je veronauk prost predmet. Staršem je dano na voljo, ali naj se njih otroci v šoli krščanskega nauka uče ali ne. Ravnotako tudi, ali naj k maši in sv. zakramentom hodijo ali ne. In zdaj menda že pošiljajo staršem po Ljubljani vprašanje, kako hočejo. Torej to, kar je bistvo in podlaga dobre vzgoje, to, kar je poklic človekov na zemlji, da namreč Boga spoznavamo, ljubimo, mu služimo in se večno zveličamo, to bo odsej postranska stvar! Glavna stvar bo znanprej telovadba. Telo je vse, — duša ni nič. Človek postaja vedno bolj žival.

Kake potrebe in težave ima zdaj ljudstvo! Kaka draginja, kakšni davki, koliko revščine! Človek bi pričakoval, da bodo vladni možje samo to premišljevali, kako ljudem olajšati življenje. Mesto tega pa le ugibajo, kako bi jim na »čeden« način vero vzeli. Zares: mesto kruha ponujajo ljudem kamen, mesto ribe — kačo!

Kar je pri tem obžalovanja vredno, je to, da naše krščansko ljudstvo take ukrepe tako mirno sprejema in prenaša, da ne zapopota in zagrmí nad takim početjem, — da, celo podpira ga. Tako n. pr. naši »samostojni kmetje« podpirajo sedanjo vlado, ki take reči počenja, na drugi strani pa sveto zagotavljajo, kako strašno vneti so za vero. Ali se ti ljudje res ne zavedajo, da so soodgovorni za to razkristjanjevanje mladine? Ali pa sami sebe in druge farbajo? Ljudi in sebe lahko namažejo, Boga ne bodo. On bo tirjal tudi iz njih rok duše tistih, ki bodo vsled tega izgubili vero in se pogubili.

Starši pa, ki vam je res še kaj za vero, s svetim ogorčenjem zavrnite tako vprašanje in protestirajte proti takemu lahko-miselnemu igranju z vero! Recite: Zahtevamo ne le verski pouk za svoje otroke, ampak zahtevamo odločne verske katoliške šole. Mi sami, ki šolo plačujemo, bomo odločevali, kakšne naj bodo šole za naše otroke!

O starših pa, ki take vzgoje otrok ne bodo zahtevali, velja beseda sv. Pavla: »Kdor pa za svoje, zlasti za domače nima skrbi, je vero zatajil in je slabši od nevernika.«

Prerod in »Prerod«.

»Resnično, resnično ti povem, kdor ne bo znova preroren, ne more videti nebeškega kraljestva.« Tako je rekel svoj čas Jezus Nikodemu. Jezus je pri tem mislil, kakor je Nikodemu sam razložil, prerojenje »v vodi in Svetem Duhu«. To je duševno prerojenje.

Je pa tudi nravno prerojenje. Če človek začne novo, drugačno, boljše življenje, je kakor nov človek. In takega prerojenja potrebuje naš rod.

Ta namen — doseči tako prerojenje — ima veliki shod v nedeljo 22. januarja v največji dvorani v Ljubljani, na katerega je vabil zadnji Bogoljub na zadnji strani. Ta namen ima tudi list, ki je začel izhajati kot naslednik »Zlate Dobe« — »Prerod«.

Danes, ko tole pišemo, na sv. Antona dan (17. jan.), se shod še ni vršil. Kako se bo obnesel in če bo kake sadove rodil, to bomo videli. Potrebni vsekako smo prenovljenja in prerojenja.

Ali morete — tako piše 1. štev. »Preroda« — z mirnim očesom, prekrizanimi

rokami, s srcem brezčutnim gledati te dušne razvaline, razvaline src, razvaline družin, ki jih je povzročila vojna, in iz katerih še ni jelo kliti novo življenje? ... Mi gremo navzdol, še vedno navzdol — pogrezamo se... Kdaj se bomo začeli dvigati?! ... Tri leta so že minula po strašni svetovni nevihti, — pa zastonj čakamo, da se bodo te umazane vode, te kalne luže same po sebi odtekle. Ni še priletel golobček z oljčno vejico, ki bi nam naznanjal, da bo že konec te povodnji. Vesoljni potop npravne propalosti še leži in teži nad zemljo. Verižništvo in odrtija še cvete, — revščina, stiska, beda še narašča, ne da bi ji kdo odpomogel. Strašna brezčutnost src vlada v svetu. Če prideš pobirat za siromake, ti da eno kronico, — zvečer jih požene sto. Drugi večer ravno toliko. In tretji tudi. Miliyarde gredo po grlu! Oh, kako je lušno na svetu! Vse pleše: fantje plešejo, dekleta plešejo, študentje plešejo, gospodične plešejo, otroci plešejo in stare omare plešejo. Plešejo tudi hiše, cesta in drevesa

— vse se vrti naokoli. Veljak in prostak se vračata in vlečeta v pozni uri iz gostilne, se zibljeta in gugljeta po cesti, da se jima svet okoli vrti. Krokata in krulita vsak po svoje in prodajata svojo kulturo. Kletve se vsipljejo iz ust, pridušanje, psovanje na debelo in poceni. Pojdi v železniški vagon in poslušaj, kaj tam govorijo! Rdečica te oblije, srce se ti krči, rad bi ušesa zamašil, da ne slišiš, kako ostudno se zlorabi slovenski jezik, prepleten vrh tega s pristno laško nesramnostjo!...

To je naš rod — slovenski, jugoslovanski?! To naši rojaki? Na take naj smo ponosni? Bože mili!... Ne, — ni samo pri nas tako, povsod po Evropi vlada veliko razdejanje, razdejanje v dušah in življenju, surovost, neusmiljenost, nenravnost, pijanost, podivjanost. Povsod, — a nas mora boleti, da tudi pri nas! In mi bi gledali vse to mirnim okom, ne da bi nam srce zadržalo v bridkosti, zaplulo v mislih, željah in načrtih, kako bi vmes skočili, reševali, pomagali? — — —

Kdo izmed vas, ki ste sami dobri in drugim dobro hočete, bi ne hotel, bi ne želel, bi ne hrepenel sodelovati pri tem

najbolj potrebnem delu? Kdo? ... Zato naročite, berite naš list! Naročajte in priporočajte ga! Razširjajte in podpirajte ga! Nobena šola, nobeno društvo, noben duhovnik, noben prijatelj ljudstva, noben razumnik naj ne bo brez njega! Noben blag mladenič, nobeno pridno dekle, ki bi ga ne čitalo!

Cena listu je določena kar najbolj nizko, da se čim najbolj razširi. 40 K (10 dinarjev) — en liter vina in nič več! Zapili so pa v celi Sloveniji l. 1920. celi dve milijardi, to je dva tisoč milijonov kron (!). Leta 1921. pa gotovo skoro polovico več: blizu štiri tisoč milijonov! To je številka, da se človeku v glavi zvrti. Pa pravite, da nismo potrebni preroda in ne »Preroda«?

Kako se bo shod obnesel, to bomo povedali prihodnjič. A misli in načrti, ki se bodo tu izrekli, sploh celo gibanje za nravni prerod — če hoče imeti kaj uspehu — mora iti po celi deželi.

Razume se pa, da brez vere, brez križa, brez Kristusa-preroditelja ne bo nobenega preroda. Če bodo vero iz šol brcali, bodo vzgojili le vedno večjo — divjačino.

Zlate jagode.

(Dalje.)

Slišim veliko govoriti o popolnosti, a malokoga vidim, da jo vrši. Vsak si jo razlaga po svoje. Nekateri jo vidijo v preprosti obleki, drugi v zatajevanju, tretji v delih usmiljenja, četrta v pogostem prejemanju sv. zakramentov, peti v molitvi, drugi zopet v premišljevanju, nekateri nazadnje v izrednih milostih. Toda vsi se motijo. Zamenjujejo namreč vzrok in učinek, sredstva in namen. Kar se mene tiče, ne poznam druge popolnosti kakor ljubiti Boga iz vsega srca, bližnjega pa kakor same sebe. Kdor si misli drugačno popolnost, se moti; kajti vse druge čednosti skupaj brez ljubezni niso drugega kakor kup mrzlega kamenja. (Sv. Frančišek Sal.)

S tem seveda ni rečeno, da so imenovane pobožne vaje: molitev, zakramenti, premišljevanje, zatajevanje, preprosta obleka, dela usmiljenja ... za popolnost nepotrebna in brez koristi. Svetniki so se v vseh teh rečeh odlikovali, in brez njih si popol-

nosti misliti ne moremo. Sv. Frančišek hoče le reči, da brez ljubezni pred Bogom ne veljajo nič. Ne samo, kdaj kdo dela, ampak za kaj, iz kakega namena dela, po tem Bog sodi. Vse, kar delamo, moramo delati iz ljubezni do Boga in do bližnjega. »Če bi človeške in angelske jezike govoril, če bi dal svoje telo, da zgori, če ljubezni nimam, nisem nič.« Ljubezen je višek vseh čednosti — vez popolnosti, kakor jo apostol imenuje.

O sv. Magdaleni Pacifiški pripovedujejo, da je čutila tak ogenj ljubezni božje v svojem srcu, da je vsled nje celo telo čutilo vročino in da si je morala prsi hladiti z mrzlimi obkladki. Bližnjega je ljubila tako, da je bolj želela njegovega zveličanja kakor svojega.

Molite v. O moj božji Zveličar, ogrej na svojem ljubečem Srcu moje mrzlo srce in užgi ga s plamtečo ljubeznijo do tebe in do bližnjega. Ta sveti žar naj me tako prešine in naj požge v meni vse, kar tebi ni všeč, da bom vse le iz ljubezni do tebe delal in trpel.

5.

Poslopje popolnosti sloni na dveh stebrih, dveh temeljnih čednostih. Prva je popolno zaničevanje vsega ustvarjenega. Vsled tega se kolikor mogoče znebimo vseh reči in samih sebe ter smo popolnoma mirni in zadovoljni, če nam Bog časne reči vzame. Druga čednost je izredno veliko spoštovanje do Boga. Tega nas uči vera. V veri spoznamo, kako velik in mogočen, kako svet, lep in vse ljubezni vreden je Bog. Vsled tega smo pripravljeni popolnoma vse storiti ali opustiti, kar Bog od nas želi in zahteva. Iz tega izvira popolna vdanost v voljo božjo. Na ta način, da se duša popolnoma prepusti Bogu, se združi z njim v popolni ljubezni. (P. Ahiles Gagliardi.)

Ker je sv. Vincencij Pavelski spoznal, da obstoji popolnost v teh dveh temeljnih čednostih, je vso svojo skrb obrnil v to, da ji je globoko vsadil v svoje srce in sta mu bili zvezdi-vodnici v vsem njegovem življenju. Kako krasno se mu je to posrečilo! On ni imel izrednih milosti in vendar ga je Bog dvignil k tako visoki stopinji popolnosti kakor le izvoljene osebe, ki imajo izredna razsvetljenja.

Molitev. O moj Bog, želim odmreti svetu in samemu sebi ter se izročiti popolnoma tvojim rokam. Raztrgaj vezi, ki me s tisočnimi nitkami vežejo na svet in na mene samega, in zagospoduj ti popolnoma nad menoj. Le nate hočem obračati svoje poglede, tvoja volja bodi moja in tvoja ljubezen hrana moje duše.

Vzgoja otrok v krščanski družini.¹

(Piše župnik Jos. Volc.)

Drugo poglavje.

Kako zatiraj plevel na vzgojni njivi.

Bili so učeni možje, ki so mnogo in resnobno študirali otroško naravo, pa so jo vendar napak presodili. Nekateri so trdili, da pride otrok čisto dober na svet, in da ga je kar na miru pustiti, pa se bo sam razvil v blažega človeka, če ga le vnanji svet ne bo pokvaril. Drugi so pa spet trdili čisto nasprotno: Otrok pride na svet docela pokvarjen, samo na hudo nagnjen, in le milost božja ga more izboljšati. Spet tretji so bili mnenja — in še danes je mnogo takih! — da je treba le otrokovo telo krepko razviti, pa se bo potem otrok tudi duševno in srčno prav razvil. Četrti pa spet drugače: Več ko bo otrok vedel in znal, v boljšega človeka se bo razvil. — Tako kōleba učeni svet od ene misli na drugo — kot omotičen človek, ki povsod išče opore. Resnica pa

mirno sveti iz Gospodove prilike: Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je vsejal dobro seme na svojo njivo. Ko so pa ljudje spali, je prišel sovražnik in je prisejal ljuljke med pšenico. (Mat. 13, 24. 25.) In otrok je še posebno kakor taka njiva! Mnogo dobrega zrnja je v njem, dokaj pa tudi pleveljega. Prva in poglavitna naloga vzgojiteljeva mora biti ta, da ne pusti plevelu do razvoja.

Brez plevela ni nobena njiva, brez hudih nagnjen noben otrok. Ko bi bila mladost modra, bi je ne bilo z zlatom preplačati.

Plevel tudi najprej požene na njivi in se hitro razkošati. V otroku pa njegove napake. Še vse dobro spi v njem, — jezen, trmast, nevoščljiv pa že zna biti. Slomšek pravijo: »Hudega seme se z otrokom porodi in v srcu svojo cimo im...« Zato »čujte in premišlujte otroke, kam kažejo!«

Trdoživ je plevel. Stoletja ga že rujejo z njiv, pa ga je vendar še zmiraj dovolj. Ni je zime tako hude, da bi ga zatrla; ni je zemlje tako puste, da bi ne vzdržal. S korenino ga mora izdreti, kdor ga hoče z njive imeti. A čez par let ga bo že spet dovolj. Enako je s hudobijo v

¹ Naslednji članki so nadaljevanje onih iz 1.—2. štev. »Bogoljuba« 1921. Razsodnejši čitatelj bo pogrešil ondi št. VIII., namreč šolo, ki je velevažen vzgojni faktor. Vendar se je zdelo gosp. uredniku, da razprava o šoli in njenih nalogah ne spada v nabožen list, osobito v teh časih, ko je stiska za prostor. Izide pa tudi ta razprava v celotnem delu. Kdaj in kje? — vprašujejo pisatelja in uredništvo mnogi gospodje. To sam Bog vé. Družba sv. Mohorja obljubi in — spet molči. To je že nekaj let sem. Pripomnim še, da sem na željo urednikovo naslednje članke nekoliko bolj razdrobil.

Pisatelj.

otroku. Leta in leta mora trajati boj z njo. »Nespamet se trdno drži otrokovega srca,« pravi Duh božji. (Preg. 22, 15.)

Pri vsem tem je pa vendar mogoče, da pomoreš dobri setvi do premoči in popolnega razvoja, če plevel vztrajno zatiraš. Kdor plevel ruje, pšenici pomaga. — Pri vzgoji tudi ni drugače. Mladost je napaka, ki se vsak dan izboljšuje. Tudi dobre lastnosti otrokove ne podležejo brez boja. Če pravočasno najdejo pomoč, kotovo zmagajo nad plevelom. Ali kdor le eno leto plevelu streže, lahko hodi potem sedem let brez srpa na njivo plet, pravi Holandec.

kako treba plevel rvati na vzgojni njivi, t. j. otrokova prirojena ali pridobljena huda nagnjenja zatirati; končno bomo pa le omenili vsaj mimogrede eno ali dvoje čednosti, ki sta po naši misli najbolj potrebni, da zavzameta prostor v otroškem srcu na mestu izrvanega plevela.

Da pa bomo kotišča otroških napak lažje našli in temeljito očistili, bo znabiti najbolje, če premečemo in prebrskamo groblje poglavitnih grehov.

I. Napuh.

To vam je peklensko seme! Pa od zgor doma, zato se še vedno ponaša in

Pismouki občudujejo božjo modrost v dvanajstletnem dečku.

Pri nas pa skuša posvetna modrost božjo modrost iz šol pregnati.

Ce pa že govorimo tod o plevelu in kako ga zatirati na vzgojni njivi, pa ne smemo prezreti druge važne resnice, da je to zatiranje sicer nad vse važen opravek vzgojiteljev, rekli bi: jedro vzgoje — ali vsa vzgoja pa vendar to še ni. Ne samo hudobije je treba v otroku zatreti, ampak tudi čednosti je treba v njem vzgojiti, kakor tudi povlečene njive ne puste prazne, ampak jo posejejo s koristnim semenjem. Zato bomo tudi mi v naslednjih člankih sicer obširneje razložili,

povzdiga, kakor da hoče zrasti v nebese, Luciferja in njegove anjele je pahnjal napuh iz nebes, človeški rod pa iz raja. In odtlej ga je vsa zemlja polna. Ko bi bil napuh telesna bolezen, več bi ljudi končal ko vojska in kuga. Noben stan, noben spol, nobena starost ni brez njega.

Vendar — otroci?! Žalibog, da tudi ne. Človek bi pač pričakoval, da vsaj ti. Nič niso, ničesar ne znajo, ničesar nimajo, mnogi niti zase ne vedo — na kaj naj bodo ošabni? In še ljubi Zveličar je po-

stavil otroka sredi med apostole in jim je rekel: »Kdorkoli se tedaj poniža kakor ta otrok, ta je večji v nebeškem kraljestvu.« (Mat. 18, 4). Gotovo je pa bil tisti otrok dober otrok, in če je Gospod v obče priporočal apostolom otroke kot zgled ponižnosti, je nedvomno mislil na dobro vzgojene, ne pa zanemarjene otroke. Zanemarjen otrok je pa oblasten kot nadut starec. Napuh je namreč prirojen človeku, žalostna dota Adamova.

Kako se pa razodeva in razvija napuh v otroku?

1. Kot svojeglavnost (trma). Kako se starši bojujejo zoper otroško svojeglavnost. To je menda prvi plevel, ki se pokaže na otroku. Revše še vse leze na kup, še ne zna prijeti za žlico, še ne ve, katera je desna, katera leva: pa mu kaj odreci, po čemer hrepeni — takoj se mu bo skisalo, potok solzâ se bo ulil in plač bo zagnal, da bo letelo skozi ušesa. In če je plevclček količkaj trden v njem, bo otrok mahal z ročicami in cepetal z nožicami in vse telesce se bo vilo. Res, kakor nekoč v nebesih, je spet tu: angelce spači upor v grde pošasti. Seveda ta svojeglavnost pri detetu kmalu mine, ali daj se oplašiti ali omečiti po taki vihrici, pa otroku ustrezi: brž bo imel plevclček eno koreninico več in druge daljše! In ko bo otrok malo odrastel — gorje se ti! — ne bo več pozabljati na svojo voljo, ampak jo bo hotel uveljaviti s hujšo in trajnejšo silo kot zdaj: po cele dneve se bo jedel, držal šobo, grdo te gledal, režal vate, nagajal ti, pa hujskal še druge zoper tebe in tvoje ukaze. In ko bo otrok dorasel letom, ti bo iz trme delal škodo, obrekoval te, zmerjal in klel. In Boga hvali, če še kake klofrnice ne dobiš kdaj od trme razpase-ne! Otrokovo trmo ubiti, če je že ukoreninjena, to, pravijo, je najtežje delo pri vzgoji.

Kako torej začeti boj? Zoper malo-katero otrokovo napako mora biti vzgojno delo tako premišljeno kakor zoper to. Težava je namreč v tem-le: Glavna naloga vzgoje je vendar ta, da dvigne otroka do močne volje, do plemenite samostojnosti. Zdaj pa čuješ nauk, da treba držati otrokovo voljo v pravih mejah. Kako naj se to ujema? Tako, da dovoliš otroku tem več prostosti, čim več ima razsednosti.

Mal otrok naj se ravna čisto po volji staršev. Če hoče tak otrok uveljaviti

svojo voljo, naj jo starši kratkoma lo pre-zro. Kujav otrok naj se dere, brca ali valja ali kar hoče počne: mirno prezri njegov upor! Tako bo najhitreje ozdravljen. Kdor se kuja, naj se sebi kuja. Modro to dokazuje Detoljub (1894, 118): Zakaj pa so moji otroci tako zelo nevšečni in ne dajo miru, dokler se jim ni izpolnila želja? Zakaj pa n. pr. ne zahtevajo od drevesa, da naj takoj da zrelih črešenj ali hrušk? Zato, ker otrok dobro ve, da drevo ni tako neumno, da bi mu izpolnilo nespametno željo. Otrok je prepričan, da bi tukaj nič ne pomagale prošnje in solze, zato pusti drevo pri miru. — Stori še ti tako! Ako si je otrok kaj vtepel v glavo, češ, da mora dobiti, naredi se, kakor bi ne slišal, bodi trd kakor les! Otrok bo potem sam odnehal. O nekem kmetu se bere, da je rad večkrat pripovedoval to-le: Ko sem bil še majhen, se mi je večkrat primerilo, da sem na tla padel. Jokal sem in kričal, kar se je dalo. Ko pa ni bilo nikogar blizu, da bi me bil pobral, sem se utolažil in sem se sam skobacal in vstal. — Tako je prav! Trmoglavosti je prezir najboljši učitelj. Moji in trma — pravi pregovor — imata za to perutnici, da si jih očeta.

Z že bolj odraslimi otroki, če so trmoglavi, je pa treba ravnati spet drugače. Opazuj včasih, da so ravno najbolj razviti in najbolj talentirani otroci, ko se malo potegnejo, najrajši trmasti. In najbolj znajo izrabljati omahljivost in meh-kobo staršev. In spet ni čudno: narava kipi po razvoju. Čim več ima moči in darov, tem silnejša je. Nikakor bi torej ne bilo prav, ko bi se tak naravni napor kar gladko prezrl in zatrl. Če hoče torej kak otrok svojeglavno stiščati svojo voljo proti tvoji volji, mirno ga pouči, zakaj ne to in zakaj ne tako. Če otroka uve-iš, dobro! Če pa ne, pa se kuja in pritiska naprej, prezri njegov naval in pokaži žaljeno lice. Nič se ne prerekaj z njim, nič ne pogajaj in ne omahuj: pusti otroka v miru, naj svojo trmo prespi! Počitek mu bo bržčas ohladil glavo in srce. Dragi dan pa bodi z njim spet kot po navadi. Boš videl(a) čudež. Še omenil ne bo več-rajšnjih muh. Poslušen bo in dovzeten. Še hvaležen zna biti, da si mu lepo pomagal iz zadrege. Pridobil boš pri njem na veljavi ob vsakem takem prevratu.

Pazi pa še na nekaj, oče, mati! Na to, kar poudarjajo Slomšek: »Samoglavneže izrediš, ako preveliko zapoveduješ, pa jim pustiš svojo voljo, da te ubog jo

ali ne; če pripraviš otroke v pričo drugih v sramoto; kadar enega kregaš, drugega pa zagovarjaš, dasi sta oba kriva.«

Mi pa pristavimo samo še to: Če imaš trmoglave otroke, moli obilneje za-

nje! In otroci naj molijo s teboj. Zlasti večkrat k presv. Srcu Gospodovem.: Jezus krotki in iz srca ponižni, upodobi naše srce po svojem srcu! (Nadalj.)

Zgodi se Tvoja volja!

(Piše V. Čadež.)

(Dalje.)

Vdanost v božjo voljo glede naše smrti.

Vsak človek mora prej ali slej plačati davek smrti. Toda kdaj, kako in kje? Nobene gotovosti! Naš pesnik Prešeren pravi:

»Dolgost življenja našega je kratka.
Kaj znancev že zasula je lopata!
Odprta dan in noč so groba vrata.
al' dneva ne pove nobena pratka.«

Lahko zavihiti danes smrt nad teboj svojo krvavo koso in, te nepričakovano v cvetju življenja iztrga iz človeške družbe, pa te tudi lahko pusti do sive starosti, ko ti bodo odpovedale vse moči. Ta negotovost je po božji volji, kateri se ne smemo upirati. Pripravljeni moramo torej biti, da sprejmemo iz rok božjih smrt z vsemi njenimi okolnostmi, kakor je Bog odločil, in sicer pripravljeni vsak trenutek, ker ne vemo ne ure ne dneva, kdaj nas Bog odpokliče. »Bodite podobni ljudem, ki čakajo na svojega gospoda, kdaj se povrne od ženitnine.« (Luk. 12, 35.)

Kakor glede drugih stvari, se moramo torej pravtako glede smrti popolnoma ukloniti naredbi božje previdnosti. Tudi glede naše smrti naj se zgodi božja volja. Sv. Cerkve nas hoče po določbi Pija X. k temu še posebej spodbujati s tem, da naklanja popolni odpustek ob smrtni uri tistemu, ki katerikoli dan v življenju (po prejetih sv. zakramentih) moli naslednjo molitev: »Gospod, moj Bog, iz tvoje roke sprejemem že zdaj vdano in radovoljno kakršnokoli smrt, z vsemi njenimi stiskami, mukami in bolečinami, kakor bo tebi všeč.« Kdor to bere, pa doslej še ni s temi besedami izrazil svoje vdanosti glede smrti, lahko to stori precej in si s tem zagotovi popolni odpustek za zadnjo uro. Da mora ta vdanost izvirati iz srca, je umljivo samo po sebi in je vrh tega še izrečna zahteva sv. Cerkve. Prav tako je umljivo, da velja še vedno pogovor: kakršno življenje, taka smrt. Ne bo se nam bati smrti, če bo vse naše življenje

priprava na smrt. A gorje nam, če bi živeli tako, da bi morali trepetati pred dnevom, ko nas obišče »zadnja ljub'ca« — bela smrt. Smrt ima moč nad nami, le v kolikor ji Bog pripusti; to se pa zopet ravna po naših delih, po našem zasluženju. Božja previdnost nam bo v svoji neskončni modrosti naklonila smrt, ki se najbolje vjema z božjimi nameni, pa naj je to naravna ali nasilna smrt, lahka ali težka.

V potrjenje teh besed nam nudijo sve-te knjige in vsakdanja skušnja nebroj zgledov. Naj omenjamo samo enega iz življenja moža, ki je umrl leta 1919 v neki vasi na Gorenjskem. Ta mož je posebno cenil daritev sv. maše, tako da je bil vsak dan pri sv. maši, če mu je le bilo sploh mogoče; pri tem je vedno molil za milost srečne zadnje ure. Zadnje mesece življenja so mu noge tako odpovedale, da je že kazalo, da ne bo mogel več k sv. maši radi oddaljenosti od cerkve. Tedaj pa je previdnost božja vse tako uredila, da se je moral preseliti v stanovanje, ki je bilo tik cerkve, tako da je nekaj časa še lahko zahajal v cerkev; ko niti tega več ni mogel, se je v postelji lahko še vedno udeleževal najsv. daritve, tako da je bil še zadnji dan življenja pri sv. maši. Stanoval je tako blizu cerkve, da je slišal pri odprtem oknu petje med sv. mašo, ko so — na dan sv. Uršule — pojoč staro pesem na čast sv. Uršuli peli:

Kadar smrt bo nas zajela,
prosi za nas Jezusa,
saj za srečno zadnjo uro
si patrona 'zvoljena.
Sprosi pravo nam pokoro,
bodi naša vojvod'na!

Kdo ne vidi v tem očitnega plačila za veliko spoštovanje do sv. maše? Da si tudi mi v tem večji meri zagotovimo božje usmilenje za dan smrti, kličimo vsak dan z veliko gorečnostjo k Mariji: Prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri!

Zivljenje slovenskih deklet v Belgradu.

Po svetovni vojni je došlo veliko število deklet v Beograd, da bi v tem mestu s 150.000 prebivalci dobila dela in službe. Katoličani, katerih je v Beogradu 10.000,

organizacij prepuščena lastni usodi. Kdo ne pozna nevarnosti velikega mesta? Zato en resen in dober svet za rešenje slovenskih deklet v Beogradu. Naj bi se takoj v

Slovenska dekleta v Belgradu, Zagrebu, Trstu, Ljubljani in povsod, po mestih kakor po deželi, med tem vihnim, nevarnim svetom — rešite se! Oprimate se skale — skala pa je Kristus — če ne, vas bo valovje pogoltnilo...!

imajo pa samo enega župnika in dva druga duhovna, ki delujeta kot kateheta v tistih šolah. Mnoga mlada slovenska dekleta so radi pomanjkanja duhovnikov in dobrih

Beogradu ustanovil Zenski odbor za zaščito deklet. Ta odbor naj bi skrbel, da dobi od kralja samega, ki ima Slovence rad, prostor, da bi se tam vsako ne

deljo katoliška slovenska dekleta zbirala. Žene so ustvarjene za take misijone. Uspeh tega misijona v Beogradu bo velik. Brez dobrih deklet ne moremo imeti dobrih mater, ne dobrih poštenih otrok, ne zvestih državljanov. Katoliški Slovenci! Rešite dekleta in rešili ste družino in domovino!

Odziv uredništva. Slovenska dekleta v Beogradu in Zagrebu, zberite se! Najprej samo najbolj goreče. Te naj tvorijo odbor. Naslov odbora ali predsednice poš-

ljite našemu uredništvu! Nato poizvedujte za vsa slovenska dekleta po mestu. Ena naj povprašuje drugo, če za katero ve. Imena, ulico in hišno številko (morebiti tudi gospodarja) si zapišite! Sestavite natančen imenik vseh! Ko ga boste imele skupaj — to naj se zgodi v nekaj tednih — sporočite zopet »Bogoljubu«. Potem se pomenimo, kaj ukreniti dalje. Zbrale se boste, če mogoče, na enem kraju, ki si ga skušajte poiskati, in tam se bo ukrepalo, kaj storiti v varstvo slovenskih deklet. Na delo!

Kaj se vidi na Goriškem.

(Poroča urednik. — Dalje.)

Ta tiskarski skratelj! Ta nam zmirom katero zasodi! Zadnjič se je vtaknil vmes v moj potopis in mi zmešal številke, češ, da sem hodil po Goriškem l. 1916. — ko je bila tam najstrašnejša bitka —, pa sem hodil le l. 1918., ko se je vihar že podel. — Obenem pa se je zadnjič tudi zlagal, da je poštnina za Primorsko desetkrat dražja, pa je le dvakrat. — Še prej enkrat pa v tistem popisu o modi, je pa dejal, da se po samostanih in župniških sramežljiva noša najmanj spodobi. Ti porednež ti! Kaj si izmisli in kako zna besedo narobe zasukati! Seveda čisto po škratovski! Vesel je, če more napraviti kako zmedo in zapeljati koga v zmotu.

Torej l. 1918. smo si ogledovali Goriško in si ogledali najprej razvaline mirenskega Gradu. Preden gremo dalje, moram povedati, da so medtem misijonarji — menda s pomočjo vlade — toliko pozidali »romarsko hišo«, da so se mogli preseliti iz barak pod hribom na Grad, v hišo blizu cerkve.

Drugo jutro smo maševali zapored, drug za drugim, v kapeli-baraki. Potem smo se odpravili proti Gorici. Slučajno je bil tam tiste dni še en sobrat-misijonar, namreč č. g. Šporn, ki v deželni bolnišnici v Ljubljani bolnike na večnost pripravlja. Imel je tiste dni nekaj dopusta, pa je prišel v Miren za Veliki šmaren pomagat v dušnem pastirstvu; obenem pa si je ogledal razvaline na Gradu in v okolici. Ta gospod, daš majhen in droben, je vendar krepak in močan, dober pešec in priden delavec ne samo z glavo in peresom, ampak tudi z roko. Tudi v Mirnu ni počival in zastoj jedel, marveč je pridno kopal, premetaval skalovje in pomagal sploh pri urejevanju in zidanju. Zraven pa je zlezal tudi na visoki Fajtov hrib, ki je znan po tem, kako so se pokali zanj Ita-

lijani in »naši«. Ravno tisti trenutek, ko sva prišla midva z gospodom Zdešarjem z Gradu, jo je tudi on primahal z dolgega pota na Fajtov hrib. Mi trije torej, gospoda Zdešar, Šporn in jaz, smo se napravili tisto jutro po svetih mašah na pot proti Gorici. Bil je petek 17. avgusta. Nismo pa šli naravnost po veliki cesti proti Gorici, marveč smo jo krenili bolj na desno skozi Vrtojbo in št. Peter, da si ogledamo mimogrede tudi razdejanje teh krajev. Najprej nas je vodila pot skozi Miren, ki je dolga vas z mnogimi čednimi poslopji. Vse hiše so bolj ali manj poškodovane in razdrapane. V malokateri je mogoče stanovati. Nekaj ljudi je bilo že videti, ki so pospravljali okoli hiš in se pripravljali, da jih zopet spravijo v red. Šli smo čez novi leseni most, ki vodi čez Vipavico. Ravno so ga vojaki dokončavali, in prihodnjo nedeljo so ga z veliko slovesnostjo blagoslovili. Kmalu onstran tega mostu pa stoji mirenska farna cerkev. Kakšna je neki ta? smo bili radovedni. Mirenska cerkev je bila prej prav lična, samo zvonik je imela tako grd, da ni prav nič škoda, da ga je vojska odnesla. V cerkvi sami pa vlada žalost in razdejanje. Je sicer malo bolj ohranjena kakor ona na Gradu, a je vendar tudi hudo zdelana. Strop je udrin in po cerkvi leži vse navzkriž.

Opomniti moram, da si na potovanju nisem ničesar zapisal, ampak da poročam in pišem samo to, kar sem v glavi seboj prinesel. Ker pa je minulo do danes od takrat že štiri mesece — (zdaj pa že tri leta) —, je mogoče, da mi je kaka malenkost iz spomina ušla. To omenjam zato, če bi se morda moja poročila v kaki stvarci ne ujemala z resnico. Zato nam tisti, ki kaj takega opazijo, oprostite! Veliko se nisem mogel zmotiti, kvečjemu kako malenkost.

Pri cerkvi smo se ločili od glavne ceste in jo krenili v smeri proti Vrtojbi. Šli smo po polju, po katerem je divjal dolgo časa najstrašnejši vojni vihar. Marsikje so ležali izstrelki in drug vojni material. Z ravnega polja smo se spustili v globoko in široko strugo Vrtojbe, ki pa teče menda samo »na svete čase«, zato je bila tudi ta čas struga suha. Tudi ta pot ni bila brez nevarnosti. Steza je bila pokrita večkrat z grmovjem in drugim zelenjem; ob poti pa je ležalo lahko kaj takega, kar bi človeku za vselej ustavilo korak, ako bi nanje stopil. Treba je bilo torej paziti, da smo srečno skozi prišli. V obrežje struge je bilo vdelenih vse, polno dobro podprtih in pokritih podzemeljskih jam in dolbin; v njih in okoli njih pa zopet polno ostankov vojnega materiala. Prišli smo srečno do Vrtojbe. Vrtojba je zelo dolga vas. Pravzaprav sta dve Vrtojbi, Spodnja in Zgornja. Vsaka ima svojo cerkev, in še precej veliko cerkev. Župnišče pa stoji nekako v sredi enako oddaljeno od obeh cerkv. In gospod župnik — pravzaprav vikar, kakor jih večinoma imenujejo na Goriškem — opravlja božjo službo, menja je, zdaj v tej, zdaj v oni cerkvi. — Cela dolga Vrtojba je, rekel bi, ena sama velika razvalina. Takoj onkraj vasi na vzhodno stran je bila bojna črta, in tod skozi je moralo frčati na tisoče in stotisoče krogel. Malo zidovja še stoji, a nobena hiša ni več rabna za stanovanje. Cerkev sta obe hudo poškodovani in razdrti; ona v Spodnji Vrtojbi še bolj kakor v Zgornji. Vas je še zelo prazna. Vendar je bilo nekaj ljudi že videti, ki so hodili okoli svojih razdrtih hiš. — Tukaj smo tudi slišali žalostno zgodbo, da je prišel pred par dnevi neki fant po štirih letih iz ruskega ujetništva srečno domov. Vsled tega seveda v domači hiši veliko veselje. Takoj drugi dan pa

se je, dasi so ga drugi svarili, pričel igrati z neko granato, češ da on že ve, kako se mora s tako rečjo ravnati. Gre nekoliko od hiše proč, ljudje zaslišijo pok, gredo gledat in dobijo reveža — mrtvega. Pa podobnih slučajev se je pripetilo žalibog še mnogo. Uboga Goriška, ubogi Goričani! Kelih trpljenja morajo izpiti prav do dna.

Od Vrtojbe do St. Petra ni daleč, menda dobro četrt ure. Prve hiše, ki smo jih videli v St. Petru, so bile še nekaj videti. A tam sredi vasi, okoli cerkve je strašno! Tam je morala razsajati posebno huda vihra. Vse v razvalinah. Cerkevne stene še nekoliko stoje, a znotraj je vse razdejano. Od župnišča pa komaj še nekoliko ostankov. Pred tremi leti še sem bil na obisku pri gospodu dekanu dr. Knavsu. Tri leta je bival gospod kot begunec na Dunaju v zavodu za slovenske sirote, kjer je tudi sicer pridno skrbel na Slovence na Dunaju in v širni okolici. Če se ne motim, je še vedno tam. Kajti brez strehe kakor divjačina v gozdu ne more živeti. Kdaj se boš vrnil, prijatelj, v domovino in s kakšnimi občutki boš pozdravil tako hudo razdejano mesto svojega gorečega delovanja? ... (Tako sem pisal pred tremi leti. Zdaj pa je bivši gospod dekan že davno gojenec našega misijonističnega v Grobljah, kjer se je ponižno vsedel med mlade študentke v noviciatu in se pripravlja na misijonski poklic. No, zadnje čase je začel že tudi misijonariti po domovini.)

St. Peter je tako blizu Gorice kakor Vič ali Šiška blizu Ljubljane. Ko smo prišli ven iz šentpeterskih ruševin, je stala pred nami Gorica, ki si jo hočemo bliže ogledati prihodnjič.

V daljavi na višini pa se je videla Sveta gora — prazna in gola, kakor obrta ...

(Dalje.)

Zarja na slovanskem vzhodu.

V prvi številki misijonskega časopisa »Die katholischen Missionen« za l. 1921/22 je zelo zanimljiv članek izpod peresa nemškega jezuita P. Schante. Pod naslovom

»Zarja na slovanskem vzhodu« piše: »Rusija je za nas vulkan, ki grozi s svojo boljševisko lavo preplaviti Evropo. Kdo pa vé, če ni v ruski duši tudi doma gorko življe-

nje in če ne pride čas, da bo raslo na teh vulkanskih tleh zlato grozdje.

Revolucija je bila sicer Cerkvi sovražna. Tudi sedaj hoče sovjetska vlada postaviti svojo bodočnost na brezbožstvo. Kljub temu pa je ravno ta prevrat zbudil novo versko življenje.

Ruska cerkev, ki je bila prej nekaka državna ustanova, je bila z enim mahljajem ločena od države. Prišla je zanjo odločitev. Kakor hitro se vse umiri, se bo pokazalo, je li s staro odvisnostjo od države padlo tudi »pravoslavlje« ali pa se Rusija opre na svetovno Cerkev in sprejme novo življenje. Seveda se ne odloči to v enem letu. Le z milostjo božjo bo dozorel sad.

Predvsem se je na Ruskem polastilo versko gibanje izobražencev. Ugled duhovščine raste predvsem zato, ker duhovnik ni več državni uradnik. V mestih in na deželi si prizadevajo omikani in preprosti ljudje, da prevzamejo mesto njih ročno delo, ki so ga jim naložili boljševiki. Neki anglikanec poroča o duhovščini po revoluciji: »Novi pop se bistveno razlikuje od prejšnjega. Mladi pop hoče neodvisno Cerkev.« Vedno pogostejše se dajo komunisti cerkveno poročiti, prejemajo zakramente, dajo krstiti svoje otroke. Inostranski komunisti poročajo, kako se je tudi med delavci vzbudil verski čut. V raznih tovarnah so zopet postavljene svete podobe, tako v veliki petrograjski tovarni za porcelan.

Isto izpričuje tudi letošnje velikonočno vstajenje. V prejšnjih treh letih so prepovedali boljševiki vsako slovesnost. Tiho in otožno je bilo ljudstvo na ta veliki praznik. Letos je bilo pravo »vstajenje«. V Moskvi je donelo kakor en sam klic: »Kristus je vstal!« Z nepopisno krasoto so se razvijale procesije po ulicah. Na Kremlju so oznanjali svetovnoznani zvonovi veselo vest in tiho je zvenela zraven nada, da vstane globoko potrto ljudstvo. Radi tega razumemo občutek moskovskega strankarskega odbora pri neki seji sredi junija 1921. Posvetovali so se, kako bi mogli nevero razširjati. Prvi govornik je poudarjal, da se je sedaj delalo »brez načrta«. Posebno je obžalovanja vredno, je dejal, da so »verski predsodki« v množicah še jako močni, celo v vrstah komunistov. Da bi pobijali »versko bolezen«, so sklenili, da bodo izobrazili posebne protiverske govornike, ki se bodo znali prilagoditi svojim poslušalcem. To skrb jim povzroča probujenje verskega čuta v ruskem narodu.

Posebno v južni Rusiji valovi versko življenje. Vleče jih Rim. Po celi Ukrajini gre klic: »Proč od Moskve!« Na nekaterih krajih so morali razkolni duhovniki opustiti molitve za patriarha v Moskvi. Ljudstvo je prepričano, da jim je združitev z Rimom potrebna, da dosežejo svojo narodno in politično samostojnost.

Pred kratkim je bil sklican na Kerzen cerkveni zbor. Ta naj bi sklenil, da se osnuje ukrajinska narodna cerkev. Zedinili so se v sledečih točkah: Neodvisnost ukrajinske cerkve od ruske. Priznanje papežev oblasti. Dalje so sklenili pokorščino katoliškemu metropolitu v Lvovu, nadškofu Šeptickemu. Ta dalekovidni, goreči nadpastir, ki stoji na čelu z Rimom združene rusinske cerkve, deluje že desetletja za združitev ruske cerkve z Rimom in skuša ogreti za to misel ves katoliški svet.

Še prej pa je patriarh v Tiflisu v Georgiji s posebno okrožnico na patriarhe celga sveta razglasil svojo neodvisnost od Moskve. Posebno spoštljivo pismo je bilo pisano sv. očetu. Iz Rima odposlani vizitator je poročal tako ugodno, da je Rim določil za Georgijo več katoliških duhovnikov.

Tako se odpira polagoma na prostoru prejšnjega ruskega carstva, posebno v južnih provincijah, neizmerno polje za misijonarstvo.

Posebno nemški duhovniki so predvsem poklicani, da pospešujejo versko gibanje na Ruskem. P. Schante misli, da je božja previdnost morda nemškim misijonarjem izbrala to delo, ker je moralo po vojski toliko nemških misijonarjev zapustiti svoje postojanke med pogani.

Že prej pa je isti list (»Katholische Missionen«) opozarjal Nemce na Sibirijo, kot prihodnjo misijonsko pokrajino.

Mi moramo nemške misijonarje le občudovati. Velika je njihova žalost, da je toliko misijonarjem zaprta pot v poganstvo. Na vso moč se trudijo, da se jim zopet odpre. Obenem pa pazno gledajo, kje bi zasledili novo polje za svoje misijonsko delo. Za misijonarji pa stoji duhovščina, izobraženstvo in preprosto ljudstvo. Posebno delavno je dijaštvo. Na vseh zavodih, na visokih in srednjih šolah, so osnovani misijonski odbori, ki požrtvovalno delujejo. Marijanske kongregacije delajo z občudovanja vredno gorečnostjo v misijonskih odsekih. Upolni mladeniči pa hite v semenišča, da se posvete — Bogu in bližnjiku.

Kako pa pri nas? Ne bomo posnemali napak Nemcev, posnemajmo pa, kar je le-

pega. In lepa je nemška misijonska navdušenost. Ni nam zaprta pot med pogane. In delo, med ruskim ljudstvom? Če je kdo poklican, smo poklicani mi. Razlogi leže na dlani. Koliko dela!

Dela imamo dovolj doma, boste rekli. Nujnega, važnega. Ljudstvo je podivjano, duhovščine pomanjkuje. Skrbimo predvsem za domače zadeve! Naša deška in duhovska semenišča so naša misijonišča. Da, vse prav in lepo. Le podpirajmo jih po svojih najboljših močeh. A na eno ne pozabimo! Odkod to, da pride naš mladenič za nekaj mesecev med svet in se vrne domov pokvarjen? Odkod to, da se vračajo iz tujine naši možje odtušeni Bogu, družini, narodu? Odkod to, da gredo naša dekleta v službe, se tam zagledajo v drugoverce in zaradi ljube možitve zgubé nele svojo poštenost ampak tudi svojo vero? Odkod to, da mi ie pravil pred nekaj leti neki nemški duhovnik na štajerskem, da postanejo Slovenci najhujši socialisti? Ali niso imeli doma poka, ali niso imeli doma dobrih duhovnikov, Imeli so jih. In vendar tak uspeh? Reševal sem že večkrat to uganke, mislim, da jo je prav rešil t pater Kunstelj: »Pri nas ni pravega verskega prepričanja, ljudje ne znajo ceniti svoje vere, ker imajo drugega preveč.«

Če morda ni to res? Kje pa se lepše spozna dragocenost vere, kdo jo bolj razume, kakor tisti, ki se začne zanimati za misijone? Ko gleda, kaj je človek brez vere, ko premišlja o nesreči poganov, ko jim hiti pomagat, takrat se tudi iz njegovega srca izvije globoka zahvala za milost prave vere. In te ne bo vržel od sebe ko obnošeno obleko.

Misijonskega duha nam manjka. Ko sem hotel postati misijonar, se je razgibala cela fara. Kljuko so si podajali, da me odvrnejo od te »nesrečne misli«. »Ali si zno-

rel?« »Pa ne boš mogel starišem pomagati.« »Divjaki te bodo snedli.« »Nimaš nobenega srca...« In mislim, da ni bila ta pesem peta le meni, ampak tudi drugim, ki se odločijo za ta poklic. Danes, ko sem dosegel svoj poklic, se čudim, da me niso premotili. Ljudje radi poslušajo misijonarje, radi bero o misijonih, a za misijone je premalo smisla. Žrtev ne ljubijo.

Kaj torej? Predvsem moliti za misijonske poklice. Edino Bog more dati poklic, on ga ohraniti. Moli lahko vsak.

Dalje podpirajmo misijonišča! Imamo hvala Bogu svoje lastno v Grobljah pri Domžalah. Le z združenimi močmi bomo dosegli uspehe. Misijonišče ni zasebna zadeva, ampak splošna, akoravno je v lasti misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega. Tudi druga misijonišča drugod, n. pr. Steyl, se opirajo na misijonske družbe. Kako so nekateri goreči! Te dni se je hotela zapisati v misijonsko mašno družbo revna žena. Ker ni imela denarja, je dala zlate uhane svoje umrle hčerke. Ni bila zadovoljna, da bi ji bila nabiralka dala denar. »Sama hočem dati nekaj za misijone.« In dala je revica svoj prispevek. Čim več bo gorečnosti, tem več uspeha.

Govorimo o misijonih na prižnicah, v društvih, v šoli! Govorimo o lepoti misijonskega poklica, o sreči in časti, ki jo je deležna hiša, ki je dala Bogu misijonarja. Govorimo o tem v Marijinih družbah. Njim na čast pa naj bo povedano, da so se še najbolj oprijele misijonske misli. Saj ni drugače mogoče. Marija je Kralica apostolov, njeni sinovi in hčere pa najboljši pomočniki in prve pomočnice. — Res, pretiravati pri teh govorih ne smemo, ampak govorimo o tem modro, vpoštevajmo razmere, v katerih živimo, a vendar pa prepričevalno in navdušeno, kakor zahteva vzvišena stvar.

Mladeniške in možke družbe — na plan!

Na prvih straneh Bogoljuba bomo še pisali, da to nikakor ni prava pobožnost, če mislimo in ravnamo tako, kakor bi bila pobožnost samo za ženske, za moške pa da ta

reč ni. To je temeljna zmota našega krščanskega življenja.

Glede Marijinih družb moramo pa že danes povedati, da se ne moremo in ne

smemo zadovoljiti s samimi dekliskimi in ženskimi družbami. To pa je temeljna zmošta pri vodstvu Marijinih družb.

Ali poznate kaj zgodovino Marijinih družb? Ali vam je znano, da so bile kongregacije najprej samo za moške, šele pozneje so začeli ženske vanje sprejemati? — In koliko časa je bilo to? Skoro dvesto let. Prva kongregacija je bila ustanovljena leta 1563 — a prve ženske so sprejeli v kongregacijo l. 1751. Torej skoro 200 let so bili v Marijinih družbah samo moški, predvsem fantje, najprej študentje, potem tudi možje vseh raznih stanov.

Danes pa naj bi Marijina družba za moške ne bile več primerne? Kako — ali so danes fantje in možje iz drugačnega lesa kakor nekdanj? Narava je ista, — okoliščine so pač drugačne. A tudi nekdanj niso bila pota pobožnosti s samim cvetjem posuta. Kdaj so se začele kongregacije? Kmalu po Lutrovem nastopu. Kakor je bil takrat potreben krepak odpor proti luteranstvu, tako je potreben sedaj proti modernemu poganstvu. Kakor takrat, tako potrebujemo sedaj celih, odločnih, ognjevitih katoliških mož.

Mladeniske in moške Marijine družbe torej na plan!

Da boste stopili bolj na plan, v ta namen bo letos o Binkoštih velik shod vseh mladeniških in moških kongregacij slovenskih v Ljubljani.

Ta shod vam je bil napovedan že v zadnji številki »Bogoljuba« lanskega leta. Opozorjeni ste bili, da pravočasno mislite na shod in se pripravljajte nanj. Naprošeni

ste bili, da v ta namen že zdaj varčujete in kronice zbirajte, da ne bo potem izgovora, da ni denarja.

Ali ste pri vaši družbi že kaj govorili o tem shodu? Ste se kaj razgovarjali, da pojedete? Ako še niste, zdaj pa le na noge! Pripravite se pravočasno! Pa vsi pridite! Tudi revne družine fant danes, če je priden, toliko zasluži, da si tako pot enkrat na leto lahko privošči. Saj ni treba vsega s cigaretami v zrak pognati! Še manj pa s pijačo po grlu! To se za družbenika celo ne spodobi. Pač pa je to primerno veselje za dobre fante, če pridejo skupaj na tak lep shod.

L. 1904. ob tristoletnici prve slovenske Marijine družbe smo imeli tak shod v Ljubljani in se je prav lepo obnesel. Na Brezjah smo imeli podobne shode že večkrat. Letos vsaj slabši ne sme biti! Še boljšel!

Mladeniči in možje torej na noge! Do konca aprila morate naznaniti število udeležencev iz vsakega kraja. Priti smejo seveda tudi taki, ki še niso v Marijini družbi. Ob tej priliki naj bi se tudi marsikatera zaspala družba znova vzbudila! — Tudi na to že zdaj mislite, kdo bi na shodu govoril. Kdor ima veselje, naj se pripravi!

To velja za družbe in fante po vsem Slovenskem, tudi po Primorskem, če bodo mogli priti. Posebno pa še za štajerske. Na orlovski tabor so prišli kranjski fantje v Maribor, zdaj nam pa vi vrnite s tem, da pridete v Ljubljano!

Udeležba hrvaških kongregacij nam je že obljubljena.

Halo, fantje, halo! Na plan!

Žalost in veselje z našimi družbami.

1. Disciplina — kje si?!

Ste brali zadnjič o disciplini v Marijinih družbah? Ali je bilo prav povedano? Kdo more reči, da ne? — Nazadnje je bila dana mala poskušnja, kako se je nauk o disciplini prijel in obnesel. Vsi predniki in prednice naj naznanijo v teku enega ali vsaj dveh tednov svoje naslove. No, in kako se je ta poskušnja obnesla? Prav slabo — naravnost žalostno! Do 15. januarja, to je v teku dveh tednov, je prišlo 127 naznanil, — ko bi jih moralo biti vsaj 400! Eno prvih naznanil je prišlo iz Fare pri Kostelu tam daleč doli za Kol-

po, na skrajni meji ljubljanske škofije; niso pa prišla še do danes naznanila iz Ljubljane in ljubljanske okolice. Nekatera pač, a ne vsa. — — —

Zdaj pa ne vem več, kaj bi rekel! Beseda mi zastane. Najbolje bi bilo tiho biti, pero za vselej na stran položiti, pa iti rakom žvižgat in ribam gost. Morda bi te bolj poslušale in ubogale in mi več veselja delale! Če se namreč na frišnem lesu to godi, kaj hočemo pričakovati od suhega? Predniki in prednice! Človek bi pričakoval, da so to najboljši ljudje, vzor vsem drugim, na migljaj pokorni, vedno pripravi-

ljeni vse storiti, kar se od njih želi. Ali tudi predniki in prednice »Bogoljuba« ne berejo? Ali imajo vse skupaj le za šalo, kar pišemo? Ali se jim zdi škoda ene kronice za znamko? Ali kaj in kako — da ne morejo par besedic zapisati?! Kaj hočemo s takimi ljudmi?! Karkoli še želim imeti od družb, saj si ne upam nobene reči več zapisati. Če se ta malenkostni poskus ni posrečil, se mora ponesrečiti vsako skupno podjetje. Reci in želi karkoli hočeš, večina te bo pustila na cedilu. Koliko se pa zmenijo za tvoje besede! Večina onih, ki bi morali biti prvi v pokorščini, se za tvoje pisanje ne zmenijo toliko, da bi se jim ljubilo, enkrat v tinto pomočiti!

bro srce, blaga volja in tista sveta vnema, katero bi morali imeti — vsi.

Pa ne samo z lepimi besedami, tudi z dejanji kažejo svojo gorečnost. In tako dejanje, ki dela veselje in zasluži vso čast, je razširjanje dobrega časopisja okolu Novega leta. To ni lahko delo in vendar so marsikje — ne povsod — storili vse, kar so mogli. Niso se strašili potov, ne trkanja na vrata, ne neprijaznih besedi, ki jih je bilo sempatja slišati. Gorečnost preмага vse težave. Čast takim! To so pravi vojščaki za nebeško kraljestvo! Ti so naše veselje! O, ko bi bili vsi taki — kaj bi se dalo narediti z našimi Marijinimi družbami!

Sveta Gora — pred vojsko.

Povejte, kaj naj pri takih razmerah, pri taki brezbriznosti še storimo? Ali naj obupamo nad njimi?...

Čakajmo še do prihodnjic!

2. Tiskovnim odsekom — čast!

Človek bi res moral zelo zgubiti veselje, — ko bi ne bilo na svetu še zmiraj precej dobrih ljudi, ki nas s svojo pridnostjo in gorečnostjo odškodujejo za žalost, katero drugi napravljajo. Že kratke a prisrčne besede ali celo daljša pisma, ki jih — poleg svojega naslova — pišejo nekatere prednice in predniki, človeka zelo razveselijo, ker se iz njih razvidi tisto do-

Kar se tiče posebe »Bogoljuba«, so se nekateri oziroma nekatere zanj zelo potrudili. Pripovedovalo se mi je n. pr., da sta na Ježici dve dekleti za agitacijo obhodile vse hiše, tudi vse gostilne, tako da ima ta mala fara (1300 duš) 147 »Bogoljubov«.

Iz Črnege vrha je pa prišel tale dopis: Sporočiti moramo, da je prav častno izvršil svojo nalogo ob novem letu časnikarski odsek naše dekliške Marijine družbe. Naročilo se je vsega skupaj okrog 160 dobrih listov, med njimi 50 Domoljubov in 66 Bogoljubov. Okrog 60 listov je več ko lani. Hvala Bogu in vrlim članicam, ki se niso ustrašile hudih potov in so hodile od hiše do hiše! (Fara ima 800 duš.)

Č. gosp. župnik Sinko s Pohorja pa tako-le piše: Ko premišlujem o razširjanju »Bogoljuba«, sem prišel na to misel: Rad bi še več številk spravil med ljudstvo. Pa je že težko zvišati: 100 »Bogoljubov« imamo že dozdaj v fari, ki ima približno 1600 prebivalcev. Poskusili bomo napeti zadnje sile in doseči ta-le rekord (prvenstvo): na 13 prebivalcev mora priti povprečno en »Bogoljub«; — ali drugo merilo: približno vsaka druga hišna številka ga mora naročiti. Pri tem bi opozoril na to, da je to edino pravično merilo za višino naročnikov v kaki župniji, ne pa: pri nas imamo 80 »Bogoljubov«, pri nas jih imamo pa 110, pri nas celo 160 ali morda 200, in mislijo, da so dosegli rekord. Pogledam v škofijski še-

matizem in vidim, da ima župnija 2000, 3000, 4000, 6000 prebivalcev; potem, sem mislil, jih imamo pa mi razmeroma precej več. — Teda prosim, to-le merilo dajte v list, da naj skušajo doseči najvišjo številko, a pri tem vedno gledajo na število prebivalcev! — Torej z božjo pomočjo bomo skušali letos doseči ta-le rekord: 120 naročnikov »Bogoljuba«, ali z drugimi besedami: na vsakih 13 prebivalcev ena številka »Bogoljuba«. Pa to bomo tudi dosegli, prej ne mirujemo! Zdaj pa za nami, kdor je plavar! Če nas kdo premaga, bomo pa rekord zvišali.

Op. uredn.: Ljubi moj Sinko, Ježica Te še preseka. Za »rekord« se bo treba še bolj nategniti!...

† škof Jakob Trobec. Dne 15. decembra je umrl pri Sv. Pavlu v Minnesoti (Amerika) škof-Slovenec mil. g. Jakob Trobec. Častiti pokojnik je bil rojen l. 1838 v Logu pri Polh. Gradcu. V Ameriki je bil od l. 1864 dalje. Za škofa je bil posvečen l. 1897. Zadnjikrat je bil na obisku v domovini o priliki II. katoliškega shoda, pri katerem je tudi nastopil kot govornik. Trobec je bil peti slovenski škof v Ameriki. Prvi je bil Friderik Baraga, drugi Ign. Mrak, tretji Janez Vrtin, četrti Janez Stariha.

Na Koroškem manjka slovenskih in slovensko govorečih duhovnikov in misijonarjev, kar priznavajo nemški listi sami. Ko poročajo, da se prirejajo domači misijoni po nemških župnijah in da napredujejo verska društva, morajo priznati, da je slovenski del Koroške zaostal, ker je prosvetno in dušnopastirsko delovanje radi pomanjkanja sposobnih moči otežkočeno. Priznanje napake naj rodi izboljšanje razmer!

Polnočnica v Belgradu. Prav posebno spodobudna in ganljiva je bila polnočnica na sveto božično noč v katoliški cerkvi v Belgradu. Množica ljudstva je prisostvovala z gniljivo pobožnostjo službi božji one tihe svete noči, katera je prinesla luč in milost celemu svetu. Naj bi božje Detece srca vseh 10.000 katoličanov, ki stanujejo v Belgradu, s svojo milostjo krepčalo in jih za sveto stvar vnelo. — Število katoličanov v Belgradu je veliko, cerkev je majhna; ako bi dobra volja navdušila vsa srca, lahko bi tu stala za prihodnjo pol-

nočnico lepa, velika hiša božja. Upamo, da jo bomo kmalu imeli.

Iz Rima poročajo, da so sv. oče dali dovoljenje, po katerem bodo smeli odpreti grob sv. Petra, prvega poveljarja katoliške cerkve. Prostor, kjer je bil sv. Peter pokopan in se po starem sporočilu shranjajo še razne svetinje in dragocenosti, se imenuje »Confessio«. Pripoveduje se, da je na krsti zlat križ, ki sta ga dala napraviti cesar Konstantin in cesarica sv. Helena. Zadnjikrat so bili odprli grobnico l. 1594.

Evharistični kongres (v proslavo Najsvetejšega) bo letos v Rimu. Ker bo kongres mednarodni, se vrše že zdaj obširne priprave. Določeni so za to proslavo dnevi od 25. do 29. maja.

Veliko katoliško dejanje. V Milanu so otvorili na dan mestnega zaščitnika sv. Ambrozija prvo katoliško vseučilišče, ki nosi ime: Vseučilišče presvetege Srca. Pri svečani otvoritvi je bil navzoč kardinal Ratti in devet škofov. Največ zaslug za to katoliško visoko šolo ima grof Lombardo.

Babilonska zmešnjava. Novotarji in verski razkolniki so povzročili veliko zmedo in verski razdor v Pragi, kjer je bilo versko življenje že itak zelo mrtvo. Kakor čujemo, je sedaj v Pragi 128.000 izrazitih brezvercev, 30.000 je protestantov, 85.000 pa novih češkoslovaških razkolnikov, ki so odpadli od katoliške cerkve. Katoličanov je 58 odstotkov. Pristaviti pa moramo, da se katoličani zlasti med oli-

kanci v Pragi prav dobro drže in je upati, da ba ta kvas polagoma prerodil tudi druge mlač-neže ter za seboj potegnil zasleplence.

Katoliški junak. Mož, ki je največ pripomogel, da si je po večini katoliška Irška priborila samostojnost, se imenuje de Valera. Po veri je katoličan, in sicer goreč katoličan. Star je 38 let, je oženjen in ima šest otrok. Omenjamo tudi, da je popoln abstinent in tudi ne puši tobaka.

Bogoslovcev je čedalje več — a ne pri nas. V Celovcu jih je letos 39 (lani 31); v Gradcu 127, v Lincu 106, na Dunaju 108, v Inomestu ima bogoslovna fakulteta 390 študentjev.

Umrli je 31. oktobra vrhovni predstojnik salezijancev v Turinu — Pavel Albera, star 77 let. Pokojni je bil gojenec in sotrudnik Don Boskov. Več let je deloval tudi kot nadzornik salezijanskih zavodov v Ameriki. Pogreba se je udeležilo do 50.000 ljudi. Sprevod je trajal tri ure.

Na protialkoholnem kongresu v Lausanne (v Švici) je bil zastopan po posebnem odposlaniku prof. Angelinini-ju tudi papež Benedikt XV. Na zborovanju je bil sprejet tudi sklep, naj bi se naprosile vse cerkvene oblasti, da bi uvedle po bogoslovnih semeniščih znanstvena predavanja o alkoholizmu.

Naj bi se posnemalo pri nas! V Washingtonu so imeli zadnji mesec posvetovanja zaradi razorožitve držav in zaradi vzhodnega vprašanja veliki državniki in zastopniki raznih vlad. Nas zanima to, da so se posvetovanja začela z molitvijo, ki jo je opravil uradni parlamentarni kaplan. Ko je predsednik Združenih držav prečital svojo razpravo, je končal govor z molitvijo »Očenaša«.

Zadnja pomoč — policaj... Šolska oblast uvaža v šolo proticerkveno sokolstvo, odpravlja verske vaje ter pripravlja pot razkristjanjenju naših šol. Ko so na sejo višjega šol. sveta v Ljubljani prišle neke pritožbe radi slabega obnašanja dijakov, si svobodomi-selni svetovalci niso znali drugače pomagati, kakor da so sklenili naprositi policijo, naj bi stopila na noge in zasledovala dijaštvo. Lepa ta! Tam, kjer bi bilo treba zidati temelje prav-nosti in kreposti, v šoli, uvajajo sokolstvo in hočejo ob veljavo spraviti verstvo; zunaj pa potem ne ostane seveda drugega, kot policaj! Slepota pa taka!...

Marijine družbe.

Goriško. Tabor dekliških Marijinih družb črniške dekanije v Batujah. 16. oktobra se je na poziv preč. dekana iz Črnič vršil tabor dekliških Marijinih družb črniške dekanije. Med-

tem ko se vznjua v zadnjem kotu solnčne Goriške povsod novo društveno delo, ko tekmujejo med seboj posamezni kraji, da pokažejo svoj napredek, tudi Marijine družbe niso spale, temveč so vršile tiho delo v blagor naroda, vere, Marijinega kraljestva. Skoro ni bilo javnega nastopa, kjer bi ne sodelovale tudi družbenice, če je v kraju ustanovljena družba. Potrebno pa je, da se od časa do časa zberejo same članice in se na novo navduše za sveto stvar.

Lepo je bilo zreti, kako so hitele od raznih strani posamezne družbe s svojimi zastavami pred župnišče v Batujah. Od tu se je začel sprevod pomikati z duhovščino in mnogim občinstvom proti cerkvi. V lepih vrstah so se razporedile družbenice v hramu božjem, zapele družbeno himno ter zvesto poslušale cerkvenega govornika preč. g. vikarja Leopolda Cigoj iz Štomaža, ki si je največ zaslug pridobil za tabor. V krasnem, navdušenem, eno uro trajajočem govoru je g. vikar orisal dolžnosti družbenice, postavil za edini vzor Njo, okolu katere se zbirajo, ter pokazal nevarnosti, ki bi mogle njih zvestobo omajati.

Nad vse je bil ginjaiv prizor, ko so potem belo oblečene družbenice dvignile kip Matere božje in so ga spremljane od članic s šopki v rokah nesle v sprevodu. Med petjem in molitvijo se je pričel pomikati veličasten sprevod. Nato so bile v cerkvi pete litanije.

Sledilo je več pevskih točk, ki jih je pel zbor družbenic iz Batuj in eno kamenjski zbor. V kratkem pozdravnem govoru je označila družbenica iz Batuj cilj zborovanja in klicala na delo. V lepih govorih so potem družbenice same govorile o nalogah, ki naj jih vrši družba. Članice črniške družbe je razvijala misel o potrebi in načinu ter nujnosti odsekov v družbi. Družba mora skrbeti za dober naraščaj, tega si mora zbirati že v nežni dobi, in sicer potom Marijinih vrtcev. O tej nalogi je govorila družbenica Lokavške družbe. Tudi za izobrazbo mora skrbeti družba, in sicer v njej sami ter tudi izven družbe. Družbenica bodi apostol dobrega berila in krščanske izobrazbe v duhovnjiji. O tem je govorila članica iz Kamenj. Proti neumestni, ženski spol ponižujoči modi in vsem njenim izrodrom je nastopila družbenica iz Štomaža.

Tudi prizor »Dan in noč« se je posrečil, žal, da je bilo že pozno in so morale oddajene družbe že odhiteti.

Ves nastop je pokazal, da so Marijine družbe na pravem potu, da hočejo dela, da streme k svojemu cilju. Družbenice na delo! Naj ne ostane ta shod le manifestacija na zu-

naj, temveč naj služi tudi notranji poglobitvi Marijinega češčenja! Preč. g. dekan je zaklical v slovo družbenicam: Vaša naloga je, da se do prihodnjega tabora vaša notranja in zunanja moč podesetori. V to pomagaj Marija!

Da bo pa treba še mnogo dela, preden bo zlo, po vojni povzročeno zaceljeno, kaže sledeči dogodek: Ko se je vračala Mar. družba iz Kamenj domov, so prišli trije vinjeni mladeniči iz Gojačevega naproti, hoteli družbenkam iztrgati svetinje s prs, nekaterim poškodovali obleko, jih celo pretepali, ter jim deloma pokvarili zastavo. Mladina pusti pijačo, ne poslušaj hujšakačev, saj vidiš zle posledice brezmiselnosti Družbenicam častitamol

Pliberk (Koroško). Dne 8. decembra smo obhajali v naši dekliški Marijini družbi nebeško lepo slovesnost. Cerkev je bila vsa v zelenju in cvetju. Brezmadežna nas je pozdravljala iz glavnega oltarja. Vse, ki ljubimo našo nebeško Mater, ki smo jo izbrale na poseben način za našo gospo, zavetnico in mater, smo stopile pred njo in ji povedale, da jo še ljubimo in da ji hočemo ostati vedno zveste. Vrhunec slovesnosti pa je bil, ko je sedem novih, tri članice in štiri kandidatnje, vstopilo v našo družbo in ko so tudi te slovesno obljubile, da hočejo biti zveste hčerke Marijine. Pač bi še mnogo drugih rade videle v svojih vrstah, pa nočejo priti. Dekleta od »Božjega groba«, kaj vas zadržuje? In vi šmarješke?! Naša najsrčnejša želja je, da bi se dne 8. decembra 1922 vse znašle pred Brezmadežno.

V Pliberku so se vršile duhovne vaje pliberške in vogerške Marijine družbe od 28. do 31. decembra. Eksercicije sta vodila vodnika Marijinih družb, kaplan Košir iz Pliberka in vogerški župnik Sekol. Udeležba drugih deklet in žena je bila sijajna. Ne bodo nam izginili iz spomina in ne bodo nerodoviti ostali krasni nauki in govori čč. gg. vodnikov. Njih požrtvovalnost in veliki trud pa Bog poplačaj obilno.

Podčetrtek. Tudi pri nas se je ustanovila dekliška Marijina družba. Dne 11. decembra je bil prvi slovesni sprejem. Priglasilo se je 25 deklet. Za malo župnijo je to število razveseljivo, ki pa bo, kakor trdno upamo, z Marijino pomočjo še od leta do leta rastlo. Imamo pa tudi skrbnega dušnega pastirja, ki lepo skrbi za dušni in telesni blagor svojih ovčic.

Sostro. Semtertja se čujejo glasovi, da je treznostni odsek v primeri z drugimi manj potreben, ker v Mar. družbi ni pijank. Nasproti tem glasovom bodi povedano, da se trezn. odsek v Mar. družbi ne ustanavlja zato, ker so v Mar. družbi pijanke, ta naj se med

nami še ne imenuje ne; žalostna nam majka če bi se morali vsled tega ustanavljati! Ampak trezn. odseki imajo v Mar. družbi višji, pa zato nič manj potreben pomen, da se dekleta pridobe tudi za kako odpoved, da si tako utrjujejo svojo voljo in značaj, ker jim bo v življenju v marsičem prav služila. Da se ta odpoved nanaša ravno na opojne pijače, je zelo prav, ker so nepotrebne in v marsikaterem oziru celo škodljive. Seveda vsaka Mar. družbenka mora biti abstinentka iz višjega ozira, radi Boga, potem iz plemenitega nagiba, da je treba heroičnih zgledov zdržnosti, da se odpravi ali vsaj omili pogubni alkoholizem in njegove žalostne posledice. In nazadnje, če hoče, naj bo abstinentka iz naravnega osebnega ozira, da se obvaruje vsake škodljivosti alkohola; saj znanstvene zdravniške izjave v tem oziru niso prazne bajke. Treznostni odsek pa ne zahteva izključno le abstinenčnih članic; dobrodošle so tudi neabstinentke, ki odobravajo protialkoholno gibanje in so pripravljene sodelovati v tem smislu. Da trezn. odseki niso tako brezpomembni, priča tudi to, da jih je osrednje vodstvo Mar. družb na shodu prednic Mar. družbam prav toplo priporočalo, ker hoče, da se organiziramo ne samo proti pijančevanju, ampak tudi proti napakam, ki so z njim v zvezi: proti surovosti, preklinjevanju, nenravnosti i. t. d. Iz tega je razvidno, da so trezn. odseki tudi v sedanjem času potrebni kakor drugi odseki, in če pridobimo dekleta za ta odsek, ki zahteva veliko idealnosti in požrtvovalnosti, bode tudi z drugimi odseki lažje šlo. — Čim manj bode alkoholnega duha v Mar. družbah, temveč bode pravega marijanskega. Torej snujte treznostne odseke po vseh družbah!

Hoče. 23. oktobra smo imeli pod vodstvom ml. g. stolnega prošta M. Mateka blagoslovljenje novih zvonov. Dekleta cele fare, zlasti družbenice so cele tedne pridno spletale vence za okrašenje cerkve in slavalokov. Z veliko požrtvovalnostjo so zadnje dni okrasile cerkev in okolico tako lepo, da je človek mislil, da je v kakšnem vrtu. Na dan slovesnosti so Orlice, skoraj vse družbenice, v prav lepem številu med prvo sv. mašo prejele Zveličarja. Orli — skoraj vsi Marijini sinovi — so na konjih povečali slavnost. Dal Bog, da bi novi zvonovi bili glasni klicarji naši mladini, naj se vedno pridno oklepa sv. Cerkve in njenih služabnikov.

Mozirje. Marijine družbe pri nas še nimamo. Vendar je vpisanih v Nazarju od nas nad 30 deklet in tudi nekaj mladeničev. Že davno je vložena prošnja za ustanovitev Mar.

† Sv. oče Benedikt XV.

Kako hitro je to prišlo!... Eden, dva dni poročilo o bolezni, — tretji dan že žalostna novica, da je blago srce prenehalo biti... V nedeljo 22. jan. okoli 6. ure zjutraj je nastopila smrt. —

Rojeni so bili sv. oče l. 1854. v Pegli, malem obmorskem mestu blizu Genove. Izpolnili so torej dobrih 67 let. Za papeža so bili izvoljeni 3. septembra 1914. Doba vladanja je torej trajala 7 let, 4 mesce, 19 dni. Kratka, a kako težka leta! Ves čas najstrašnejše vojske na svetu in prva leta po vojski. Religio depopulata — opustošena vera...

A v teh težkih časih se je pokazala sv. očeta državniška spretnost in — zlato srce. Ta leta so bila izpolnjena s samimi dobrimi deli. To je bilo resnično krščansko življenje! Sv. oče so nam vzor pravega dejanskega krščanstva. Vsa leta vladanja so bila posvečena skrbi za blagor človeštva: Kako vojsko okrajšati, kako mir in pravico svetu nakloniti, kako strašne posledice vojske olajšati. Neštete so vsote, ki so šle skoz roke sv. očeta v pomoč trpečim. Nešteti so tudi oni, ki se imajo sv. očetu zahvaliti za rešitev iz jetništva, za polajšanje usode, za življenje.

O tem bomo še prihodnjik nekoliko govorili. Za sedaj želimo duši rajnega očeta bogatega plačila pri Bogu.

»Blagor jim, ki v Gospodu umrjejo! Njih dela namreč gredo za njimi.«

družbe v naši župniji, pa žalibog še vedno ni rešena. Na novo se je dalo vpisati okrog 20 članic. — Od 16. do 23. oktobra smo imeli duhovne vaje, katere so vodili čč. gg. Kitak, Zdravlič in Savelj od sv. Jožefa nad Celjem. Razen moških tržanov so se jih župljani prav pridno udeleževali. Bog daj, da bi posebno mladina ostala na potu verskega in čednostnega življenja, in da bi se z veseljem oklenila Mar. družbe, ko se ustanovi!

Moravče. Naša Mar. družba obstoji dvajset let. Šteje čez 700 članic (? Ur.). Skrbno so jo vodili preč. g. kanonik in dekan Janez Bizjan. Sedaj so vsled bolezni izročili vodstvo delavnemu č. g. kaplanu Fr. Pfajfarju. Redno držijo shode in nadzorujejo prejem sv. zakramentov, tako da označimo na listek dan prejema. Izvolili smo novo predstojništvo, katero ima redne seje in se je vneto poprijelo svojih dolžnosti. Veliko deklet pogosto prejema sv. obhajilo, nekatere vsak dan. Lepo jih je videti. Pridružimo se jim še druge! Vse, prav vse!

Sv. Martin na Pohorju. Lep pomenljiv dan za župnijo, zlasti za Marijino družbo je bila nedelja 30. oktobra. Pri rani službi božji je bilo v novo ustanovljeno družbo za može in žene slovesno sprejetih 20 mož in 58 žen. Popoldan pri večernicah pa sta mladinski družbi obhajali 10 letnico svojega obstoja in je bilo na novo sprejetih 16 deklet in 4 fantje. Pri celi slovesnosti so s svojimi govori največ pripomogli veleč. g. misijonar Kitak iz Celja. Tako imamo sedaj Marijino družbo za vse 4 stanove. Bog daj več prirastka zlasti še iz moških in mladeniških vrst! Nasprotnikov Mar. družb se pa nič bati in se ne zmeniti zanje!

Leskovec pri Krškem. Naša župnija šteje nad 400 članic. Imamo 5 odsekov: treznostnega, tiskovnega, evharističnega, misijonskega in pevskega. V spominu nam bo ostala letošnja rožnovenska nedelja; ta dan ima naša Mar. družba svoj glavni praznik. Letos smo ta dan še posebno slovesno praznovali. Prišli so k nam škofijski voditelj Mar. družb. Imeli so štiri govore v enem dnevu. Ob 8. uri pa smo imele slovesen shod, pri katerem so nam razložili glavne dolžnosti in najbolj potrebne čednosti. Nato je bil slovesen sprejem; sprejetih je bilo 37 deklet. Naša družba se je ta dan poživila in upamo, da se bo začelo v njej živahno življenje.

Šmartno pod Šmarno goro. Mar. družba za dekleta šteje čez 100 članic. Shode imamo redno vsak mesec. Bogoljubov je bilo to leto 50, vse premalo za našo župnijo. Zdaj smo

ustanovili sledeče odseke: evharistični, tiskovni in pevski. Ob Vseh svetih smo imeli tridnevno za celo župnijo, ki so jo vodili g. misijonar Žužek. Imamo tudi že dalj časa Mar. družbo za mladeniče. Sedaj smo začeli z napeljavo elektrike v našo farno cerkev. Po dolgi želji našega preč. g. župnika se je ustanovila tudi Mar. družba za žene. Dne 8. decembra je bil slovesen sprejem.

Idrija. Poročil se je na Brezjah dne 5. septembra bivši predsednik Mar. družbe, Frančišek Likar z gospodično Franciško Rejic, učiteljico otroškega vrtca. Lepo in ginljivo je bilo videti, ko sta ženin in nevesta klečala pred Marijinim oltarjem v krogu veleč. gg. duhovnov dr. Andrej Snoja in Mihaela Zevnika, ki sta bila priči in domačega kaplana č. g. M. Goršeta, ki ju je poročil. — Dragi mi France, skrbí tudi nadalje za razširjenje dobrih časopisov, posebno Bogoljuba, ker tudi med zasedanjem smo dobivali po tvojem velikem prizadevanju 90 izvodov Bogoljuba. — Tudi Vi, Franciška, ostanite vedno goreča cerkvena pevka, in ker ste bila posebno priljubljena otročičem, skrbite, da boste delovali za blagor dečkov Mar. vrtca v cerkveni hiši, kjer stanujeta in kamor vsako nedeljo prihaja do 70 dečkov na sestanke. Vsedobri Bog naj vaju blagoslovi!

K. L.

Trebnje. Dne 18. septembra smo praznovali 20 letnico naše družbe. Kot pripravo za ta dan smo opravljale 3 dnevno. Dekleta so kljub temu, da smo imeli letos že razne slavnosti, z veseljem napletle mnogo vencev, da je bila cerkev lepo okrašena. Za dan 20 letnice so v naše veliko veselje prihiteli k nam č. g. škof. voditelj. Zjutraj ob 9. uri smo imele med sv. mašo za družbo skupno sv. obhajilo. Popoldne smo spremile novinke med slovesnim zvonjenjem v cerkev. Po krasnem govoru je bilo sprejetih 18 deklet; potem so bile pete litanije in zahvalna pesem. Po končani cerkveni slovesnosti smo se zbrale v društveni dvorani, kjer so preč. g. voditelj razdelili jubilantinjam spominske diplome. K tej veseli slavnosti nam je bila primešana grenka žalost slovesa. Ravno ta dan so se od nas poslovili za družbo vneti naš preč. g. voditelj. Vseh članic je sedaj 313, v samostan jih je šlo 26, poročilo se jih je 138, umrlo 31. Odseki delujejo precej dobro. Dobrodelni odsek je poskrbel, da se je nabralo precej živil za gg. bogoslovce v Ljubljani in za dijaški konvikt v Novem mestu. Evharistični odsek skrbi, da prejme vsak dan nekaj članic zadostilno sv. obhajilo. Kot spomin na sv. misijon, ki smo ga imeli v decembru leta 1920 opravljamo vsako prvo soboto v mesecu uro molitve v za-

doščanje za vse žaliive, ki se gode Brezma-dežni.

Dole pri Litiji. Ves čas pod vodstvom č. g. vodnika dobro napredujemo v vsakem oziru. Seveda pri najboljših nismo, ker smo bili dosedaj počasni z odseki. Evharističnega imamo že dali časa, in sedaj smo ustanovili tudi tiskovnega, ki šteje 13 članic, katere so se z vso vneto zavzele za to tako potrebno delo. Bogoljubov smo imeli lani 65, kar je pa za več ko 200 družbenic pač premalo. Osnovalec se je tudi dobrodelni in misijonski odsek. V vednem spominu nam ostane dan Velike mase 15. avgusta, ko smo imeli blagoslov naše nove zastave. Prišle so ob tej priliki dekleta z zastavami in vodniki iz Polšnika, Svibna, Sv. Križa in Št. Jurija. Po slovesnosti v cerkvi se je razvila veličastna procesija nato pa je bilo pred cerkvijo pet lepih dekleških govorov. Za kratko zabavo so dekleta uprizorile lepo igro: »Prisiljen stan je zaničevan«. Ves dobiček je namenjen v dober namen. Dne 29. majnika je bilo slovesno sprejetih v Marijino družbo 14 deklet, v mladeniško kongregacijo pa 7 fantov. Mladeniška Marijina družba se pri nas prav lepo razvija, tako da je veselje in ponos cele župnije. (No, to se lepo sliši! Ured.)

Šmartno pri Celju. Naša Marijina družba na tihem vztrajno dela. Imamo odseke: tiskovni, dobrodelni, olepševalni in pevski. Tiskovni neprenehoma agitira za katoliške časopise. V teku enega meseca je pridobil okrog 40 naročnikov Slov. Gospodarju, tako da je v naši župniji že čez 70 naročnikov, 50 Glasnikov, 50 Bogoljubov in tudi nekaj Domoljuba. »Bogoljuba« je pri nas še vendar premalo. Prihodnje leto hočemo agitirati predvsem za »Bogoljuba«. Ne sme biti družbenke, ki bi ne brala družbenega glasila. Tudi dobrodelni odsek je nabral v dveh mesecih čez 800 kron. Kako dela olepševalni odsek, še pa najbolje vidi v cerkvi, ker družbenke prav pridno prinašajo cvetlice, da se kinčajo oltarji. Pevski odsek skrbi za lepo petje v cerkvi. — Omeniti še moram slovesni dan, ki smo ga obhajali 21. avgusta. Ob deseti uri je bilo blagosloavljenje altarja z novim kipom lurske Matere božje. Potem je bilo sprejetih 23 deklet v Marijino družbo. Med sveto mašo je prejela Marijina družba skupno sv. obhajilo. V pridigi so č. g. dr. Hohnjec razložili vodila Marijine družbe. Po večernicah je bilo v kaplaniji družbeno zborovanje, k temu so bili povabljeni tudi drugi. Govor so imeli zopet g. dr. Hohnjec o mladinski izobrazbi, potem so nastopile tri govornice. G. župnik so zborovanje zaključil. (Dopis je še iz preteklega leta.)

SPOMINJAJTE SE UMRЛИH:

Barbara Žitnik, Pišce. — Marija Vodušek, Sv. Martin na Pohorju. — Terezija Kruševac, Metlika. — Frančiška Mrčun, Moravče. — Julijana Knez, Moravče. — Rozalija Cimerman, Slivnica. — N. p. v m!

Dobre knjige.

»Svetilnik na morju življenja« se imenuje nova knjižica, ki naj bi bila kašipot odraščajoči mladini, ko zapusti vsakdanjo ali ponavljajno šolo. Drugi narodi imajo takih vzgojnih knjižic na izbiri; celo posebne časopise izdajajo za mlade ljudi v takozvani vihravi dobi. Pri nas smo doslej takih pomočkov zelo pogrešali; zato tembolj pozdravljamo novo knjižico, ki naj pride v roke žlasti takim fantom in dekletam, ki so sami sebi prepuščeni in v trajni nevarnosti, da zabredo na napačno pot. Koristila bo pa vsem mladostnim in le želeli je, da bi jo uporabljali kot darilo odhajajočim učencem in učenkam katehetje, učitelji in vzgojitelji, pa tudi starši naj jo pridno kupujejo in dajejo za novo leto, za god in za podobne prilike svojim otrokom. »Svetilnik« ima skrbno izbrano, poučno, z mikavnimi zgledi prepleteno vsebino sledečih napisov: Predgovor. 1. Slovo. 2. Na razpotju. 3. Goljufiga vaba. 4. Mati. 5. Tvoj prijatelj. 6. Dva lopova. 7. Na straži. 8. Viteštvo. 9. Biser. 10. Delo. 11. Delopust. 12. »Pri dobrem Pastirju.« 13. Trnki. 14. To vem. 15. Korenjak. 16. Moje društvo. 17. Duhovna mati. 18. In potem? 19. Vprašanje. 20. Molitvenik. — Da bo knjižica, ki jo je spisal duhovni svetnik A. Čadež, katehet v Ljubljani, bolj uporabna, ji je dodejan tudi kratek molitvenik. Cena lepo vezani knjižici v obliki molitvenika (176 str.) 4 dinarje. Po pošti (če se denar naprej pošlje) 4 dinarje 25 para. Naroča se v prodajalni Ničman v Ljubljani.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka Marijina družabnica, da bi ozdravela in bila rešena velikih stisk, ter za potrpežljivost in vdanost v božjo voljo. — Neka oseba za ozdravljenje živčne bolezni v glavi, da bi se ji povrnili izgubljeni sluh ter za dosego dobrih namenov. Neka oseba za vdanost v voljo božjo v hudih dušnih stiskah. — Neki mladenič za dosego pravega poklica. — Neka Marijina družbenica-služkinja, da bi mogla voljno prenašati svoje križe in težave ter stanovitna ostati v dobrem. — Neka oseba, ki je zašla na kriva pota. — Neka bolnica za

zdravje. — Neka oseba za srečen izid v važni zadevi. — Neki bolehen mladenič za zdravje, da bi mogel čimprej vstopiti v samostan, od česar ga zadržuje bolezen. — Neki zakrknjen grešnik za spreobrnjenje. — Marijina družbenica za uslišanje v važni življenski zadevi. — Vse še neuslišane prošnje.

Odpustki

za mesec februar 1922.

1. Sreda, prva v mescu. **Zv. Andrej**. P. o.:

- a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu ter molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

2. Četrtek, prvi v mescu. **Svečnica**. P. o.:

- a) vsem, ki so opravljali devetdnevno za današnji praznik; b) udom bratovščine sv. R. T. dvakrat v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine danes ali v osmini; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir, če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom bratovščine sv. Družine; k) udom braovščine preč. Srca Marijinega; l) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini; m) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje svete vere in po namenu sv. očeta; n) tretjerednikom; istim v. o.

3. Petek, prvi v mescu. **Zv. Odorik**. P. o.:

- a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine sv. R. T. kakor včeraj; c) istim kakor 13. dan.

4. Sobota, prva v mescu. **Sv. Andrej Korzin**. **Sv. Jožef Leoniški**. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu svetega očeta; b) udom bratovščine karmelske Mat. božje; c) istim kakor 13. dan.

5. Nedelja, prva v mescu. **Sv. Peter Krstnik**. Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 13. dan.

8. Sreda. **Sv. Janez Matski**. P. o. udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

13. Ponedeljek. **Sv. ustanovitelj servitskega reda**. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Nedelja. **Sv. Konrad**. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Torek. **Sv. Angela Merici**. P. o. tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

22. Sreda. **Sv. Marjeta Kortonska**. P. o. istim kakor 13. dan.

24. Petek. **Sv. Matija**. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 2. dan.

26. Nedelja, zadnja v mescu. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec; b) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan. — V cerkvah, v katerih je vpeljeno tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi verniki, ki obiščejo sv. Rešnje Telo.

Opomba. P. o. pomeni popolni odpustek, v. o. pomeni vesoljna odveza.

LISTNICA.

Kakor vidite, nas je knjigovez — na laž postavil. Rekli smo, da bi taka vezava, kakor je zdaj, da se list lepo odpira, stala mnogo tisočakov več, da torej na to ni misliti. Knjigovez je pa potem vendar tako zvezal. Ker je list nekaj manjši, mu je lažje. No, kajne, zaradi tega se ne bomo nič pritožili! — Ker je za prostor velika stiska, pesmi ne bomo več veliko prinašali. Le če bo kaj posebno lepega. — Tudi dopise prosimo le o tem, kar je res znamenitega in pomenljivega. — Dole, Ne, navodila za posamezne odseke se še niso izdala, razen za tiskovnega, ki pa je prišel po drugem potu.

Ker je bila ta številka ob smrti sv. očeta že popolnoma dovršena, samo še ne tiskana, si je bilo treba pomagati tako, da smo za eno stran besedila ven vzeli, da se je za silo dobil prostor za kratek spominek pokojnemu svetemu očetu.

Trgovski pomočniki in pomočnice

raznih strok, ki bi želeli nastopiti službo pri krščanskem podjetju, naj pošljejo lastnoročno pisano ponudbo s priporočilom svojega dušnega pastirja ter navedbo starosti, doseganje službe, družinskih razmer in bivališča staršev ali bližnjih sorodnikov, na naše upravištvu.